

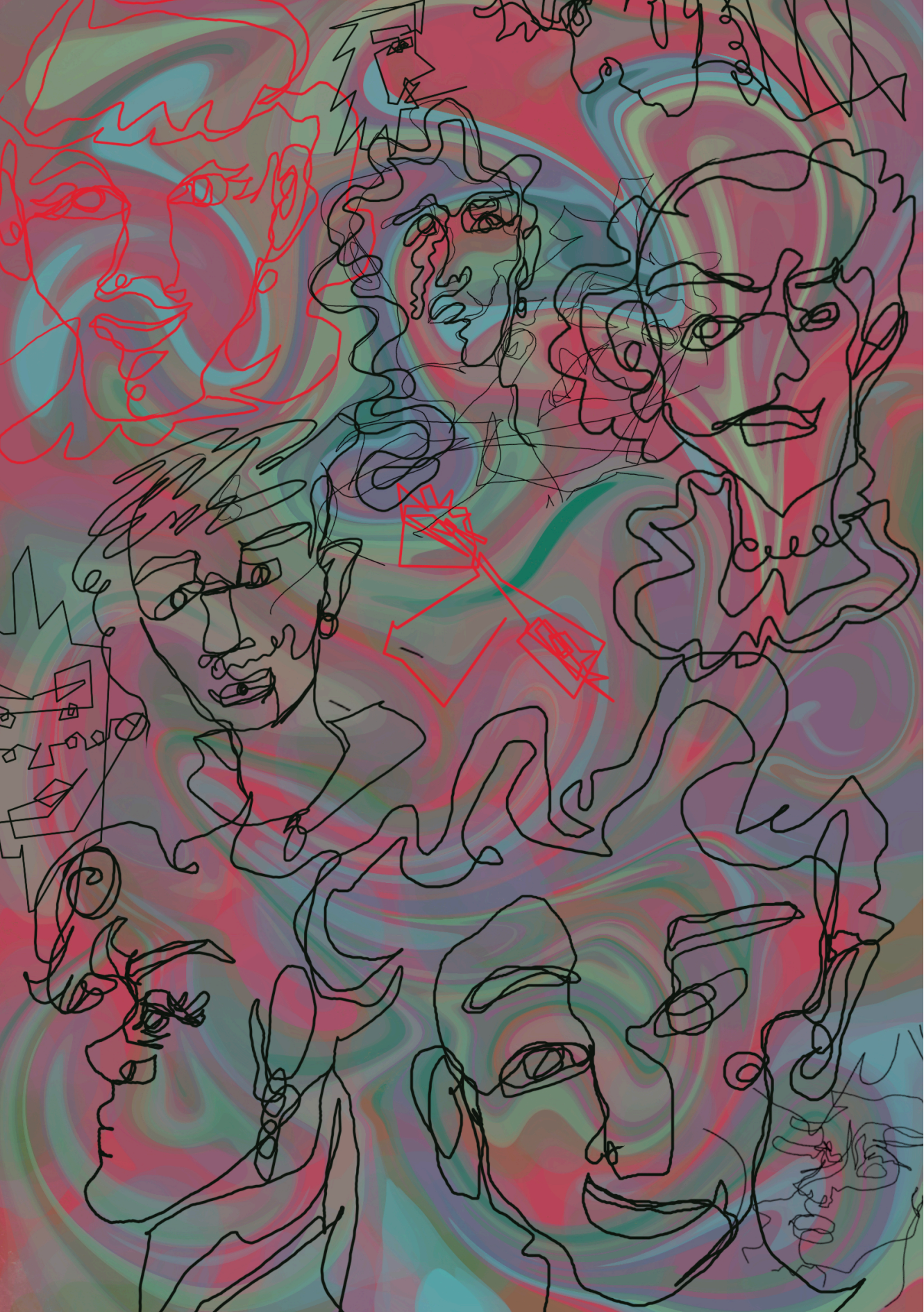
1/24

KEHOTUS

erikelij
helist

KEHOTUS 1/24

Päätoimitus:

Alma Tontti, Henry Laakkonen, Elina Yrjänä, Johanna Airaksinen, Ilari Mäkilä, Nea Tenhunen

Vastaava päätoimittaja:

Alma Tontti

Kirjoittajat:

Päätoimitus, Vivian Asikainen, Maiju Lähteenmäki, Aino Korhonen, Sini Vehniäinen, Krista Mäkelä

Kuvitus ja taide:

Orion Asikainen (sisäkannet), Olga Kallio, Nea Tenhunen, Vivian Asikainen, Maiju Lähteenmäki, Sini Vehniäinen, Johanna Airaksinen, John Helin, Elina Yrjänä

Erityiskiitokset:

Päätoimitus haluaa kiittää erityisesti Vivian ”Narri” Asikaista ja John Heliniä korvaamattomasta tuesta ja avusta lehdentekoprosessissa.

Painos

Picaset Oy, 80 kpl

Printin ISSN

2342-9364

Verkkojulkaisu ISSN

2342-9488

Julkaisija

Kehitystutkimuksen opiskelijoiden
ainejärjestö
Keho ry

Kehotus saa HYY:n järjestölehtitukea

Yhteystiedot

sähköposti: kehotuslehti@gmail.com

instagram: [kehotuslehti](#)

6

PÄÄKIRJOITUS

KEHON
HALLITUSESITTELY

7

10

IRTOLAISEN VIERAS-
KYNÄ

PALUU HYVÄN ELÄMÄN
ÄÄRELLE - HAASTAT-
TELUSSA EIJA RANTA

12

18

IKUINEN PALUU, PA-
LAAMATTOMUUS JA
KAIKKI SEN VÄLISSÄ

MERSULLA TÖIHIN

20

22

USKOLLISUUDEN LU-
PAUS TAKAISIN
PALUULLE

A CONVERSATION WITH BARRY
GILLS

26

32

OLETKO SINÄ
URATARINA?

KIRJAKEHOTUKSIA

34

38

TEKSTARIPALSTA

YHMUN CIRCLE
OF LIFE [IN 13
STEPS]

40

41

KEHOTUKSEN
KEVÄTRISTIKKO

10 Vivian Asikainen osoittaa vieraskynäkirjoituksessa, kuinka raskasta elämä on hyvinvointiyhteiskunnan turvaverkon pettäessä.

20 Henry Laakkosen kolumni peräänkuuluttaa uudenlaista tehokkuusajattelua.

32 Aino Korhonen pohtii artikkelissaan, onko hänen elämänsä sovitettavissa tyypillisen uratarinan raameihin.

Pääkirjoitus

TEKSTI JA KUVITUS: **ELINA YRJÄNÄ**

*M*enen maanantaina kuuntelemaan Hectoria, joka esittää *Herra Mirandos* -albumin vuodelta 1973. Siitä pikkuinen Jouni kuuli Asfalttiprinssin ja alkoi fanittamaan Hectoria. Albumi sai muutenkin innostumaan musiikista. En nyt suostu kuuntelemaan kyseistä albumia ennen keikkaa. Ehkä odotukset ovat korkealla. Entisen idolinsa äärelle on melkein pelottavaa palata.”

Näin kertoo isäni lapsuuden idolistaan Hectorista. Miksi paluu pelottaa?

“Olin kymmenvuotias lapsi kun albumia fanitiin. Tässä on mennyt viksikymmentä vuotta. Ei mikään ole samoin kuin silloin.”

Tämän lehden teema on paluu, paluut ja kaikki siihen liittyvä. Muusikkojen comebackit, menneisyyteen palaaminen. Paluu henkisesti tai paluu fyysisesti. Mutta mitä edes tarkoitamme kun puhumme paluusta? Se ei ole helposti määriteltävissä oleva asia, vaikka sanana se tuntuu äkkiseltään ajateltuna itsestäänselvältä. Paluu voi kuitenkin olla joko fyysistä tai henkistä, se voi olla paluu takaisin kotimaahan tai paluu johonkin omassa mielessä; nostalgiaa. Siihen liittyy usein tuttuuden tunne.

Kroonisena menneisyyden miettijänä ja murehtijana minulle paluusta tulee herkästi mieleen nostalgia ja sen katkeransuloinen luonne. Aika kultaa usein muistot, eikä paluu menneeseen ole ainakaan nykytieteen valossa edes mahdollista. Miksi sitten jatkuvasti palaa oman päänsä sisällä aikaan ja paikkaan, jonne ei enää kuulu, tapahtumiin joihin ei ikinä enää voi vaikuttaa ja tilanteisiin, joita ei voi enää ikinä uudelleen kokea? Näin kun asiaa miettii, päänsisäinen paluu omaan menneisyyteensä tuntuu melkein kidutukselta. Vastaus löytynee ainakin osittain siitä, että paluut ovat usein vahvasti romantisoituja - vaikka henkinen tai fyysinen paluu ei aina aiheuttaisi puhtaasti positiivisia tunteita, nostalgia ja siihen liittyvä melankolia ovat romanttisia tunteita. Ehkä jopa koukuttavia.

Yksi fyysisen paluun pettymyksestä kertova esimerkki on kotiseurakkaus ja tahto palata sinne, minne loppujen lopuksi kokee kuuluvansa, jonnekin minkä jätti taakseen, mutta mihin mielessään aina palaa. Aikoinaan Suomeen palanneet amerikansuomalaiset havahtuivat yllättävään tunteeseen: pettymykseen. Asiat ja paikat eivät olleetkaan niin kuin he olivat päänsä sisällä romantisoitusti kuvitelleet. Paluu ei tuntunutkaan hyvältä. Ei ollutkaan harvinaista, että moni palasi lopulta takaisin Yhdysvaltoihin. Aikoinaan evakoksi joutunut isoisäni palasi 80-luvun lopulla entiselle kotiseudulleen menetettyyn Karjalaan ja koki karvaan pettymyksen. Matkaa oli odotettu innolla, mutta perille saavuttua mikään ei näyttänyt tai tuntunut samalta kuin ennen. Kotiseurakkauden vahvuudesta kertoo kuitenkin se, että vierailu ei jäänyt viimeiseksi.

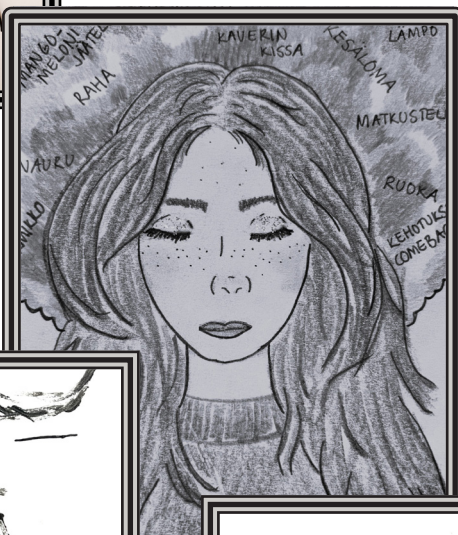
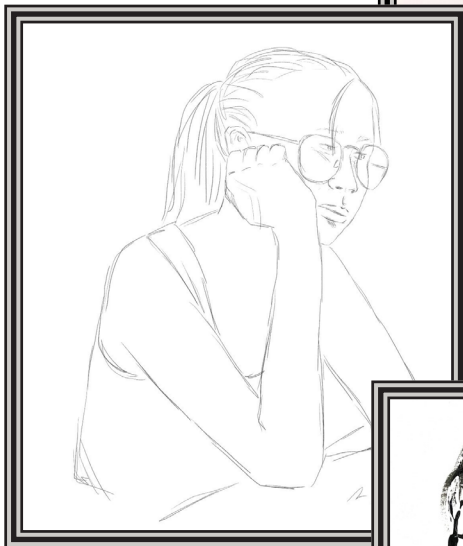
Kenties paluuseen liittyikin aina jokin vaara tai riski. Kun julkkis tekee kauan odotetun paluun, ottaa tämä riskin pettymyksen tuottamisesta. Henkinenkin paluu menneisyyteen voi olla vaarallista; sinne voi jäädä eksyksiin tai sieltä voi löytää epätoivottuja asioita. Mielessään tuttu ja rakas asia ei todellisuudessa enää tunnukaan tutulta. Menneisyydessä eläminen voi myös sumentaa nykyhetken näkökentän.

Kehotuskin tekee paluun ja astuu näin samalla miinakentälle. Lehti on ollut tauolla yli vuoden, ja tällä kertaa päätoimitus on motivoitunut, mutta verrattain kokematon. Palaamme vapisevin käsin, mutta tarmokkain mielin. Hyväksymme paluun raadollisuuden; entiseen ei voi palata, mutta siitä voi tietenkään inspiroitua. Tavoitteenamme on herättää Kehotus henkiin, ja mikä sen parempi aloitus kuin näin hieno teema. Kehotuksen taiteellisesti kokeileva kansi valmistui virkistysillan päätteeksi Kehon hallituslaisten yhteistyönä.

Kehon

hallitusesittely

KUVITUS: JOHANNA AIRAKSINEN
KEHON HALLITUS

Tiia

”Fuksivuoden jälkeen on muuttunut eniten ehkä siinä, miten suhtaudun omiin virheisiin. Enää maailma ei kaadu kakkosista eikä nolo mökellys pilaa koko viikkoa. Lisäksi osaan nykyään arvostaa vanhempien kotiruokaa enemmän!”

Ilari

”Fuksi-minä ajatteli, että yliopiston aloittaessani olen saavuttanut jotain suurta ja tulen kokemaan jonkinlaisen tyydytyksen ja onnellisuuden tunteen, joka on pysyvää. Mitään tällaista ei tapahtunut, oikeastaan tapahtui täysin päinvastainen. Fuksi-minän ja nyky-minän välillä kehoni on uusintanut miljardeittain soluja. En ajattele koostuvani vain soluista, mutta solujeni jatkuva uusiutuminen muistuttaa, että aivan kaikki mikä on todellista, on jatkuvassa muutoksessa. Nyky-minä yrittää muistaa tämän kaiken lävistävän muutoksen, vaikka välillä se on vaikeaa ja samalla huokaista helpotuksesta, että onnellisuus ei ole tulevaisuudessa siintävä päämäärä, vaan juuri tässä.”

Johanna

”Kelasin eka et se ois liian cringe sanoo, että opiskeluvuodet on ollut mun elämän onnellisimpaa aikaa mut se on vähän niinku totta. Aloitin opiskelut ja kaikki ahdisti ja pelotti, enkä oikein tiennyt, miten tästä kaikesta selviytyy. Pikakelaus 20 kuukautta eteenpäin ja mä oon uskaltanut mukaan ainejärjestöhommaan, löytänyt oman paikkani ihanien ihmisten joukosta ja mä voin hyvin. Tiiättekö sillein oikeesti hyvin? Se on aika jeba.”

Henry

”Ainakaan yliopistomaailma ei tunnu enää niin vieraalte kuin fuksisyksynä (en tosin osaa käyttää Sisua vieläkään). Ja on musta tullut myös aiempaa sosiaalisempi kun oon jatkuvasti niin upeiden ihmisten ympäröimänä <3 Opinnot on kanssa avartaneet mun maailmankuvaa ja jotkin Fuksi-Henkkaa kovasti hämmentäneet asiat ei enää tunnu niin vierailta. Eli aika jees muutoksia tullut!”

Nea

”Ei vuodessa toki ihan kauheesti ehi muuttua, mut fuksivuonna kuitenkin ajattelin ehkä enemmän sitä minkälainen pitäis olla. Nyt oon ehkä enemmän ymmärtänyt et joskus tietty hölötän niitä näitä, mut usein myös mieluummin kuuntelen vieressä, ja kumpikin on tosi jees! Ehkä haalareihinki on tullu vähän lisää täytettä...”

Aino

”Mun fuksivuosi oli back in the korona-aikaan, ja olin vaihtanut valtsikaan historiasta. Sillon en lähtenyt ainejärjestötoimintaan mukaan, vaan lähinnä kirjottelin öisin esseitä opiskelijakämppään suljettuna. Nyt olen vanha ja kyynistynyt siihen verrattuna, mutta toisaalta myös innostunut järjestötoiminnasta (se on kivaa!) ja toivotavasti myös oppinut ainakin jotain.”

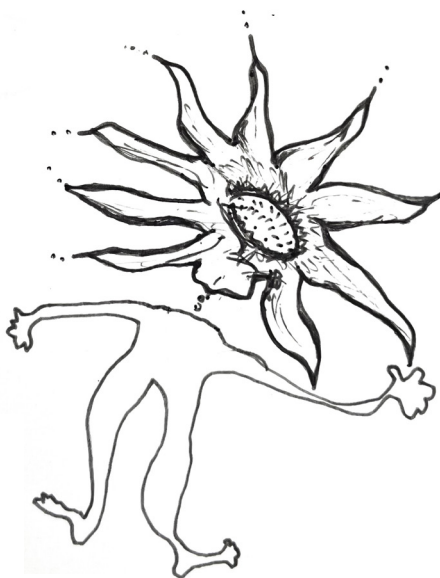
Maiju

”Kiitos vaan päätoimitukselle tästä helposta ja yksinkertaisesta kysymyksestä (huomaa sarkasmi)! Fuksisyksyn Maiju oli kovin itsekriittinen, jännittäjä ja aika ajoin aika pihalla siitä mitä tuleman pitää. En väitä, että olisin tehnyt täydellisen muodonvaihdon vajaan kahden vuoden aikana, mutta parempaan suuntaan sitä ollaan menossa. Olen siis toukavaiheessa. Eteenpäin mennään. Nykyään osaan antaa itselleni anteeksi sen, että en aina kykene suoriutumaan niin hyvin kuin haluaisin. Tästä iso shout-out julkisoikeudelle. Kurssi on edelleen työn alla ja se on ihan okei. Olen myös oppinut käyttämään Sisua suhteellisen hyvin, mikä osaltaan helpottaa setvimään tätä opintojen sekamelskaa. Suurimman kiitoksen annan kuitenkin upeille yhmu-ystävilleni, jotka ovat laajentaneet maailmankatsomustani monien keskustelujen kautta ja pitäneet kädestä kiinni jännityksen hetkellä. Olette ihania!”

Alma

”Palatessani viime syksyyn piirtyy mieleeni kuva vieraaseen kaupunkiin eksyneestä ja burnoutin rajamailla hoippuvasta fuksista. Nyt, yli vuosi myöhemmin, voin ylpeänä todeta kuulevani kehoni ja mieleni kuiskaamat varoitusmerkit jo varhain. Sitäkin ylpeämpänä voin todeta löytäneeni oman paikkani Yhmun hellästä huomasta. Ol-

koon tämäkin lehti todistus siitä, kuinka epävarmastaakin hapuilusta on mahdollista syntyä jotakin uutta ja eheää.”

Elina

”Tulin yhmuun tavallaan vahingossa, mutta opinnot osoittautuivatkin aika mielenkiintoisiksi. Huijarisyndroomasta tosin vieläkin kärsin enkä osaa tehdä mitään ajoissa, mutta aina silloin tällöin jopa innostun esseitä kirjoittaessa. Löysin myös aivan mahtavan porukan, vaikka en alkuun uskonut että ikinä saisin täältä yhtäkään kaveria. Päädyin haastamaan itseäni monin eri tavoin, ja tästä olenkin todella ylpeä. Siis minäkö hallituksessa ja jopa lehden päätoimituksessa? Niin varmaan, sanoo menneisyyden Ellu.”

Kuka lohduttaisi Nyytiä?

– ELI MILTÄ TUNTUU OLLA PIENITULOI-
NEN SAMALLA, KUN HYVINVOINTIVALTIOTA
ROMUTETAAN

Köyhät kyykkyy, vai miten se menikään? Irto-ripset saavat räpsyä samalla, kun opiskelijoiden toimeentulosta uhataan leikata yli 1000 euroa vuodessa. Ei ole mikään salaisuus, että arvonnalisäveron korottaminen koskettaa eniten pienituloisia. Silti Hesarin ja Iltalehden sivuille ilmestyy jatkuvasti provosoivilta tuntuja juttuja, joissa katse kääntyy kauniaislaisiin eläkeläisiin tai keskiluokkaan kuuluvien ahdinkoon. Utismedioita kiinnostaa kovasti, mitä mieltä nämä ihmisryhmät ovat heihin kohdistuvista leikkauksista.

Juttua tehdessä otin yhteyttä erääseen tuttavaani, jonka tiedän kamppailleen viime aikoina toimeentulon kanssa. Usein julkisessa keskustelussa puhutaan köyhistä toiseuttavasti ja etäisesti. Halusin kysyä tuttavaltani, millainen hänen tilanteensa on, mitä mieltä hän on leikkauksista ja miltä hänestä nyt tuntuu. Hän pysyttelee jutun arkaluontoisuuden ja ennakkoluulojen vuoksi anonyyminä. Olo on kuin ympäriinsä heitellyllä löysällä säkillä tai nyytillä. Kutsukaamme häntä tässä jutussa siis Nyytiksi.

KUVITUS: VIVIAN ASIKAINEN

Millainen on Nyytin tilanne? Hän on jäänyt kaksihenkisen talouden elättäjäksi pienillä tuloilla, kun toisen osapuolen työttömyys ja huonoon vuodenaikaan sijoittunut alanvaihto ovat venyttäneet tilanteen yhdestä kuukaudesta useiden mittaiseksi. Väliaikaisena alkaneeseen tilanteeseen varatut säästöt on käytetty, ja Nyyti painaa välillä 12-tuntisia työpäiviä rahallisen tilanteensa, sekä oman että kumppaninsa toimeentulon, turvaamiseksi.

Puheet esimerkiksi ulkomaanmatkojen vähentämisestä rangaistuksena hallituksen leikkauksiin, taloudelliseen tilanteeseen ja yön kiristämiseen tuntuvat naurettavilta, kun itse samaan aikaan kamppailee perustoimeentulon ja laskujen maksamisen kanssa. Lomamatkoista ei uskalla edes haaveilla. Tuntuu irvokkaalta kysellä hyvätuloisilta heidän mielipidettään samalla, kun uutisissa tiedostetaan ja tunnustetaan leikkausten kohdistuvan eniten pienituloisiin, työttömiin ja opiskelijoihin. Poliittisessa väännössä saksilta eivät välty sote-puoli ja mielenterveyspalvelut, ja huolestuneisiin kysymyksiin vastaukseksi löytyvä satakaksitoista jätetään mielenterveyden kanssa kamppailevien ainoaksi oljenkorreksi. Naurettavaksi menee.

Nyyti aloittaa kommentoimalla sitä, miten median huomio tuntuu olevan klikkihaikuisen ironisesti esimerkiksi eläkeläisissä. On nöyryyttävää, että köyhien ahdinko ei ole lehtijutun arvoista, vaan se tunnutaan ohittavan ja jätettävän huomiotta julkisessa keskustelussa. Näkökulma on helppo kuitata pelkkänä köyhien ainaisena valittamisena. Totta kai ne valittavat – menisivät töihin tai muuttaisivat itse omaa tilannettaan. Nyytin sydän on myös opiskelijoiden puolella, sillä he saavat oikeasti vähemmän, ja lainalla eläminen on jo tarpeeksi ahdistavaa henkisesti. Opiskelijat kuitenkin saavat edes jonkinlaista mediahuomiota. Aidosti pienituloisille ei tunnu riittävän kuin säälistä jonkinlainen päähäntaputus. Ovat ne ennenkin olleet köyhiä. Mikäpä siinä muuttuisi? Mediahuomiokaan ei oikein riitä, jos se tulee “menisit töihin” -lausahdusten saattelemana.

Nyyti kertoo, että hänellä on ollut melko raskas alkuvuosi monista syistä. Hän myöntää ehkä pikkuhiljaa lähestyvän jonkinlaista burnouttia. Raskaat työviikot vievät veronsa ja kahden ihmisen talouden pyörittäminen samaan aikaan vaatii sekä henkisiä resursseja että fyysisistä jaksamista. Joka aamu sängystä on noustava, koska on vastuussa muistakin kuin itsestään.

Vapaa-aika tuntuu menevän pakollisiin asioihin. Sosiaalisiiin interaktioihin jäävästä ajasta sinnittelee ja pitää kiinni kynsin hampain, kun yrittää ylläpitää jonkinlaista hyvinvointia ja kannattelee koko elämää ja kuvaa eheästä hyvinvoinnista. Kysymyksen harrastuksista Nyyti ohittaa olkia kohauttamalla. Iso osa elämästä kuluu arkea pyörittäessä, eikä harrastamiseen löytyisi aikaa, rahaa tai jaksamistakaan.

Voisiko tilannetta mitenkään helpottaa tai onko siitä ulospääsyä? Nyytillä on vähän sellainen olo, että työstä pitäisi maksaa elämisen arvoista palkkaa. Nykyisessä minimipalkkatyössä ainoa vaihtoehto on työtuntien lisääminen ja lisävuorojen pyytäminen. Se nyt ei ainakaan auta ahdistukseen ja väsymyseen. Satakaksitoista kutsuu. Paremman palkan perässä yksi vaihtoehto olisi lähteä opiskelemaan, mikä ei nykyisessä tilanteessa tunnu järkevältä tai oikein edes mahdolliselta taloudellisen tilanteen takia.

Nyyti onkin yksi nykyisen järjestelmän väliinputoajista. Käytännössä hän on elänyt todella pienillä tuloilla. Palkasta on pahimpina aikoina mennyt lähes 70 prosenttia vuokranmaksuun, mutta tukia hän on silti saanut mitättömän määrän. Pienestä kakusta on vaikeaa leikata sellainen pala, että se oikeasti näyttäisi palalta. Murusilla ei vatsa täyty.

Kysyin myös, miten Nyyti suhtautuu tulevaisuuteen. Hän kertoo alamäen jatkuneen jo kuukausia. Toivoa ei näy horisontissa. Sen, että ei pysty tekemään 40-tuntista työviikkoa, ei pitäisi olla rangaistava asia. Useammasta suunnasta puskevan paineen välissä ei saa henkeä. Yhtäältä tuohon joukkoon kuuluvien odotetaan aktiivisesti

tarttuvan omaan elämänsä ja muuttamaan sen suunnan, toisaalta heidät nähdään passiivisena yhteiskunnan osana, vakioituneena. Paradoksaalisesti näiltä ihmisiltä odotetaan kaikki ja ei mitään samaan aikaan.

Hyvinvointivaltion olisi tarkoitus olla meidän kaikkien ihmisten puolella. Sen kulmakiviä on ollut se, että pidetään huolta heikommista, jottei kukaan jäisi keltasta. Nykyisen hallituksen toimet murentavat

tätä ja tuntuvat kääntävän kelkan yksilölähtöisempään ja yksityistävään suuntaan. Vituttaa, kun koko suomalaisen hyvinvoinnin ja ylpeyden aiheen pohja viedään pois. Tätä Nyytiä, tai yhteiskuntamme muitakaan nyytejä, ei kovin sosiaaliturvan leikkaukset auta. Kysynkin siis, kun tulevaisuudelta viedään pohja, kuka lohduttaisi Nyytiä?

Kirjoittaja on hallituksen politiikasta loukkaantunut ja luokkataistelun hengestä alati syttyvä idealisti sekä Irtolaisen päätoimittaja.

Paluu hyvän elämän äärelle - haastattelussa Eija Ranta

TEKSTI: NEA TENHUNEN JA ALMA TONTTI

KUVITUS: NEA TENHUNEN, ADOBE STOCK

Kehotus palaa ja niin palaavat vanhat muistot menneistäkin! Vuosi 2016 oli muutakin kuin vain Pokemon Go:n pelaamista nenä kiinni uusimassa Iphone 7:ssä tai kaveriporukasta parhaimman bottle flippaajan etsimistä. Nimittäin, samaisena vuonna Kehotuksen vierailevana tähtenä toimi Helsingin Yliopiston Globaalien Kehitystutkimuksen lehtori ja akatemia-tutkija, **Eija Ranta**. Kurkataan siis takaisin vuoteen, jolloin sanan “bae” epäironinen käyttäminen oli vielä hella’ LIT!

Eijalla on useita tutkimushankkeita käynnissä niin Latinalaisessa Amerikassa kuin Afrikassakin keskittyen laajasti yhteiskunnalliseen aktivismiin ja sen eri muotoihin. Tällä kertaa palaamme kuitenkin vuoden 2016 Kehotuksen aiheeseen, hyvinvointiin. Eija käsitteli silloin tutkimustyönsä

perusteella Buen Viviriä, ja kertoi, mitä se Boliviassa tarkoitti silloisena ajankohdantana. Kiinnostus aiheeseen Eijalla alkoi jo opiskelijana, jolloin hän toimi vapaaehtoistyössä Boliviassa: “Kiinnostuin aivan valtavasti siitä, että millä tavoin ihmiset pystyvät elämään hyvää ja ihmisarvoista elämää kaikkialla maailmassa. Minkälainen yhteiskunnallisen kehityksen mallin ja tavan pitäisi olla, jotta hyvä ja kaikkia tyydyttävä elämäntapa voisi olla käytännössä ja konkreettisesti mahdollinen?”.

Kehotuksessa 1/2016 Eija avasi Buen Vivirin ajatusta tarkemmin: *Hyvä elämä viittaa yhteisölliseen elämäntapaan, jossa sosiaalinen, taloudellinen ja henkinen hyvinvointi ovat yhteen kietoutuneita. Hyvä elämä on olotila, jossa ihmiset, jumalat ja luonto ovat tasapainossa ja vastavuoroisessa suhteessa keskenään.* Buen Vivirin käsitteen kielellinen tausta juontaa juurensa kuitenkin pidemmälle, ja on espanjankielinen käännös alkuperäiskansojen itse ajamille käsitteille, kuten “Sumak Kawsay”. “Sumak Kawsay” oli elämäntapa, jota oli aina eletty, mutta se oli käsitteellistettävä, jotta se olisi ymmärrettävissä muillekin.

Vuonna 2006 Bolivian presidentiksi valittiin **Evo Morales**, jolloin hyvän elämän periaatteet nostettiin oleelliseksi osaksi maan kehitystä ja ideologiaa. Tämä uusi maailmankatsomus toi esiin entistä

enemmän alkuperäiskansojen oikeuksia, ja valtionhallinnon eri tasot, kehityspoliittiset linjaukset ja poliittinen retorikka kiertyvät tämän uuden ajattelun ympärille (Kehotus, 1/2016).

Millaisia Evo Moralesin Vivir Bieniin perustuvat suunnitelmat olivat käytännössä, ja miten ne todellisuudessa toteutuivat?

Evo Morales totta puhuen ei ollut niitä, jotka ajoivat “Sumak Kawsayn” tai Vivir Bienin ideaa, Eija toteaa. Ajattelun poliittinen puoli ja asema kehityslinjauksena onkin monimutkaisempi asia, kuin vain yhden henkilön panokset MAS:n (Movimiento al Socialismo) kärjessä. MAS on kansanliike, joka koostui monista erilaisista pienviljelijä- ja alkuperäiskansaliikkeistä. Puolueen sisäiset poliittiset näemykset olivat siis toisaalta hyvin eriäviä, vaikka vuonna 2006 keskittyminen alkoi vahvasti henkilöitymään Evo Moralesiin.

Bolivian kontekstissa hyvän elämän periaatteet näkyvät erityisesti kehityspoliittisissa linjauksissa. Päätösten tulee kulkea eri ministeriöiden tasolle, jossa päätökset saadaan konkreettisesti voimaan, Eija täsmentää. Vivir Bien kuitenkin kohtasi paljon epäilyä ja vastustusta virkailijoiden

keskuudessa. Myös rasismilla oli oma vaikutuksensa käsitteen jalkauttamiseen, sillä alkuperäiskansat on nähty pitkään alempiarvoisessa asemassa johtavien asemien sijaan.

Evo Moralesin hallinto ei kuitenkaan jäänyt pelkästään tyhjiin lupauksien jalkoihin - Moni voisi nykyään olla sitä mieltä, että Vivir Bienistä tuli pelkkää sanahelinää. Toisaalta aatteen pohjalta syntyi paljon lainsäädäntöä esimerkiksi luonnonoikeuksista. Lisäksi syntyi rasismiin vastainen laki, sekä paljon keskustelua monikielisyydestä. On ollut myös puhetta valtionhallinnon ja opetushallinnon uudistuksista, Eija kertoo. Talouden ongelmat ovat kuitenkin eri asia, varsinkin globaalien etelän ja yleisesti köyhdytettyjen maiden kontekstissa puhuttaessa. Vivir Bien-ajattelulla selkeiden linjausten ja vastausten antaminen tällaisiin (talouden) ongelmiin on hankalaa, Eija vielä toteaa.

Valtio on ottanut haltuunsa öljy- ja maakaasuvarat, ja hyödyntää niitä alkuperäiskansojen mailla (Kehotus, 1/2016). **Vaikka Vivir Bienin ideat kuulostavat vaikuttavilta, miten voi olla mahdollista, että todellisuus näyttäytyi lähes päinvastaisena verrattuna aatteen periaatteisiin?**

Siihen liittyy parikin asiaa, Eija aloittaa. Ensimmäisenä oleellisena seikkana on, että MAS:n yhdeksi puolueeksi yhdistyneillä alkuperäiskansalaisilla ja pienviljelijöillä ei ole samankaltaisia intressejä. Monet ulko-

puoleiset saattavat katsoa Evo Moralesia, ja näkevät vain hänen alkuperäiskansalaisuutensa. Oma identifiikaatio ei kuitenkaan välttämättä olekaan alkuperäiskansalaisuudessa, vaan esimerkiksi pienviljelyisyydessä. Ajettavat intressit ovatkin silloin toisistaan eriäviä – intressinä on saada teitä, lentokenttiä ja muita institutionaalisia helpotuksia. Se on hyvin erilainen heidän intresseistään, jotka ajavat alkuperäiskansoille olennaista omavaraista ja itsehallinnollista metsästäjä-keräilijä-elämäntapaa.

Toisena asiana Eija nostaa esiin maan laajamittaisen ja absoluuttisen köyhyyden tiedostamisen, ja miten Bolivia on mahdollistanut erilaisia sosiaalisia tulonsiirtoja eri menettelyiden avulla, nostaen laajoja ihmismassoja absoluuttisesta köyhyydestä keskiluokkaan. 2019 Evo Moralesin hallinto syöstiin vallasta uusien presidentinvaalien alla, jolloin Evo Morales pyrki neljännettä kertaa peräkkäin valtaan. Hallinto on ehtinyt sen jälkeen vaihtua muutamankin kerran.

Mistä 2019 tapahtumat johtuivat, ja mitä Vivir Bien-ajatuksille on tapahtunut Moralesin hallinnon jälkeen?

Boliviassa on sama puolue (MAS) vallassa, mitä Evo Morales edisti. Puolue on kuitenkin tällä hetkellä todella riitainen, ja Evo Morales pyrkii edelleen koko ajan

valtaan takaisin, Eija kertoo. Evo Moralesin syökseminen vallasta on ollut niin Boliviassa kuin ulkomaillakin suuri puheenaihe tutkijoiden, sekä aktivistien keskuudessa. Tapahtumia onkin usein tulkittu tietynlaisena oikeiston ja vasemmiston välisenä kamppailuna. Myös rasmin sijaa on pohdittu alkuperäiskansaan kuuluvan presidentin kontekstissa.

Eduardo Gudynas on uruguaylainen yhteiskuntatieteilijä, ja keskittyy tutkimuksissaan erityisesti ympäristön haasteisiin. Hän keskustelee tutkimuksissaan myös Vivir Bienistä, ja miksi tällaisen ajattelutavan omaavat valtiot usein joutuvat autoritarismin ja ekstraktivismiin kierteisiin. Tällaisten hallitusten suosio on usein tiukasti kiinni siitä, kuinka paljon rahaa se jakaa kansalaisilleen erilaisten tukipalveluiden muodossa, kertoo Eija. On kuitenkin tiedostettava, että rahaa ei tule länsimaalaisen talousjärjestelmän tavoin – esimerkiksi Boliviassa tulovero on niin matala, ettei se tuota valtiolle tarpeeksi tuloja. Tämän takia luonnonvarojen riiston sija on iso myös talouden ja hyvinvoinnin ylläpitämisessä. Tästä kierteestä on hankala päästä pois, eikä Vivir Bienin aate ole niin yksiselitteinen, kuin miltä ideaalissa maailmassa saattaa kuulostaa.

Itse näen tilanteen kuitenkin hyvin monimutkaisena, koska oman näkökulmani mukaan tapahtuma oli todella laajalle levinnyt kansannousu sitä vastaan, että Evo Morales ja hänen varapresidenttinsä **Álvaro García Linera** itsevaltaisesti pyrkivät jatkuvasti valtaan, eivätkä kasvattaneet uusia johtajia puolueensa sisällä - he eivät hyväksyneet, että heidän valtaansa kyseenalaistetaan, Eija jatkaa aiheesta.

Evo Morales ja Álvaro García Linera olivatkin jo melkein varmoja uuden presidenttikauden voittamisesta, kunnes vaaliäänten laskemisessa tilanteet muuttuivatkin epämyönteisiksi Evo Moralesin suhteen - hän olisi tarvinnut 10 prosenttiyksikköä suuremman kannatuksen seuraavasta ehdokkaasta, jotta hänet olisi valittu suoraan uudestaan. Ero oli noin 8 prosenttia. Sitten äänien laskeminen yhtäkkiä lopetettiin, eikä tilanteesta uutisoitu vasta kuin seuraavana päivänä. Ääntenlaskua jatkettaessa, prosenttiyksikkö oli niin suuri, että Evo Morales julisti itsensä valituksi, Eija kertoo tilanteista. Keskusteluita vaalivilpistä nousi kansan keskuuteen, jolloin kansalaiset ryntäsivät kaduille.

Kansanvalta Bolivian malliin voi johtaa monenlaisiin lopputuloksiin...Käykö niin, että globaalisti vallalla olevat kategoriat vievät voiton, ja harmoninen hyvä elämäkin muuttuu pelkästään yksilöiden ja ryhmien taisteluksi rahasta ja vallasta? (Kehotus, 1/2016). **Minkälaisia ajatuksia nämä pohdinnat herättävät kahdeksan vuoden jälkeen?**

Valta kyllä keskittyi ennen näkemättömällä tavalla, ja näin tutkijan näkökulmasta se on ollut aika iso henkilökohtainen kriisikin. Lähdin tutkimaan vaihtoehtoista mallia, jonka pitäisi tasa-arvoistaa ja demokratisoida. Kuitenkin vuosien mittaan olen nähnyt ne keinot, keskustelut ja diskurssit, joiden kautta moniäänistä keskustelua on alettu kaventamaan. Melkein kuin olisi alettu rakentamaan yksipuoluejärjestelmää, jossa on vain yksi tapa ajatella ja tehdä, Eija pohtii taaksepäin omia tutkimuksiaan. Omat tutkimukset ovatkin herättäneet vain enemmän kysymyksiä omasta asemasta ja siitä, mihin itse uskoo ja mitä haluaa ajaa. Samalla Bolivian konteksti on myös aloittanut henkilökohtaista mietintää siitä, mihin pahimmillaan erilaiset vaihtoehdot voi ajaa eri tilanteita. Nykyään suhtaudunkin paljon varautuneemmin jyrkkiin ideoihin siitä, että on vain yhdenlaista kehitystä ja tietoa. Ei ole vain yhtä länsimaista tietoa, eikä yhtä alkuperäiskansan tietoa. Kuten asiaa on tarkasteltava kontekstualisoinnana, ja mieluummin näkisin maailman sellaisena, missä erilaiset ajatukset, ideat ja ihmiset ovat jatkuvassa dialogissa keskenään, Eija jatkaa. Eija kertookin nähneensä maailman aikaisemmin mustavalkoisempana, kun taas nykyään hän näkee maailmassa olevan enemmän harmaan sävyjä.

Opiskelijan näkökulmasta Vivir Bien on usein esitetty vaihtoehtoisena kehityksen mallina. Lainaten artikkeliasi vuodelta 2020, koetko Vivir Bienin voivan vieläkin, vuonna 2024, tarjota ratkaisuja nykypäivän haasteisiin vai tulisiko aatteen kanssa luovuttaa?

En ole todellakaan kuitenkaan menettänyt toivoa aatteen kanssa. Se voi auttaa joidenkin poliittisten päämäärien ajamista, Eija selvittää. Vivir Bien ei kuitenkaan suoraan ole sellainen malli, joka tarkastelisi tarkemmalla linssillä esimerkiksi tuotantorakenteita. Vaikka Vivir Bien voidaan monesta kulmasta katsottuna nähdä kapitalistisia rakenteita ja arvoja kyseenalaistavana, ei se kuitenkaan tarjoa selkeitä kehityspolkuja ongelmallisten rakenteiden muuttamiseen – kapitalismin kritiikki syntyy enemmän esimerkiksi yhteisöllistä ja ympäristöystävällistä elämäntapaa korostamalla. Eija näkee ongelmien kuitenkin syntyvän erityisesti siitä, kun jokin hallitus ryöstää aatteen omiin nimiinsä.

”Lähdin tutkimaan vaihtoehtoista mallia, jonka pitäisi tasa-arvoistaa ja demokratisoida. Kuitenkin vuosien mittaan olen nähnyt ne keinot, keskustelut ja diskurssit, joiden kautta moniäänistä keskustelua on alettu kaventamaan.”

Palaten vielä 2016 vuoden Kehotuksen ensimmäisen numeron teemaan, hyvinvointiin. Miten itse pystyy edistämään hyvinvointia hyvän elämän ajatuksia mukailleen?

Yhteisöllisyys sekä ihmisten välinen yhteys ja tuki ovat hyvinvoinnin kannalta merkittäviä seikkoja, pohtii Eija. Olkoon yhteisö itse valittu tai sellainen, johon on syntynyt; ihminen voi itse rakentaa omia yhteisöjään. Samalla hyvinvointia tukee myös luontoyhteys ja kestävä elämän piirteet. Itse ajattelen, että yhtäläiset oikeudet ja mahdollisuudet toteuttaa itseään ja toimia osana yhteisöä ja yhteiskuntaa varmasti synnyttää sellaista merkityksellisyyttä, joka edistää hyvinvointia, Eija lopettelee.

Kehotus kiittää Eija Rantaa osallistumisesta 1/2024 Kehotuksen tekoon!

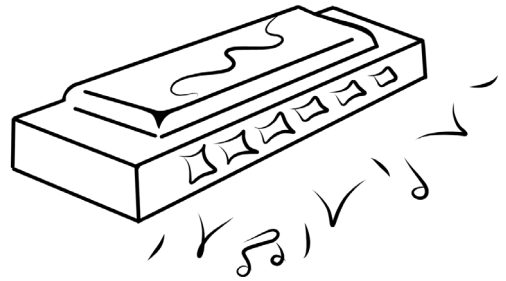
Ikuinen paluu, palaamattomuus ja kaikki sen välissä

Kirjoittaja: **Nea Tenhunen**

Kuvitus: **Nea Tenhunen**

“Tapaan sinut taas ensi keväänä, niin kuin aina. Lupaen sinulle, että palaan kevään ensimmäisenä päivänä. Istun sillan kaiteilla ja ikkunan läpi kuulet, miten soitan huuliharppuani. Keksin sinulle kevääksi uuden sävelmän.” toteaa Nuuskamuikkunen Muumipeikolle, suunnitellessaan vuotuista lähtöänsä pakoon talven pimeyttä. Palaamisen ja lähtemisen mietiskely johtaa kuitenkin Nuuskamuikkusenkin, tuon varhaislapsuudesta tutuksi tulleen yksinäisyyttä kaipaavan ja materiaan tyytymättömän oman maailmansa filosofin, mietteitä pidemmälle. Friedrich Nietzsche käsittelee immanenttisen maailmankaikkeuden ajankäsitystä ”ikuisen paluun” konseptin kautta. Keskiössä on ajatus siitä, että elämä toistaa itseään ikuisesti täysin samalla kaavalla. Kaikki syntyvät uudestaan, ja elävät elämänsä juuri sellaisena, kuin aina aikaisemminkin – tiedostamatta tätä ikuisen toiston oravanpyörää.

Ajatus ei kuitenkaan ota kantaa tuonpuoleiseen tai transsendenssisen ilmiömaailman tilaan, vaan tarkastelee teoriaa reaali maailmassa eletyn kokemuksen kautta. Käsitys elämän syklistyydestä ja tietyllä tapaa siihen palaamisesta on kuitenkin kiertänyt maailmaa jo useita vuosituhansia, eikä suinkaan tyhjästä kehitelty Nietzschen oma päähänpisto. Esimerkiksi hindulaisista sekä buddhalaisista uskonnoista löytyy useita tulkintoja elämään uudelleensyntymisestä ja sen kiertokulusta (samsara). Samankaltainen ontologia, maailmankatsomus tai idea pystytään tunnistamaan myös eri filosofian aikakausien koulukunnista, kuten Antiikin Kreikan stoalaisuudesta. Tässä kaikkeuden rakenne esiintyy syklisenä tuhou-

tumisena (ekpyrosis) ja uudelleensyntymisenä (palingenesis), mutta syy-seuraus-suhteita muokailten ja täysin rationaalisenä, järjellisenä ja säänneltynä. Moniulotteisen taustansa takia, palaamisen täydellinen rajattomuus herättää kysymyksiä, jotka suorastaan janoavat vastauksia.

Mutta hetkinen nyt sitten, miksi puhutaan vain siitä, että asiat palaavat? Entäpä ne, jotka eivät koskaan palaa? Tämä toinen ääripää avaa sijan vastakkainasettelulle, tuottaen entistä enemmän monimutkaisia ajatusrihmastoja. Samalla se luo toisen raja-arvon ensimmäisen seuraksi, jolloin näiden kahden vastakkaisen pää välisiin jää se kaikki muu palaaminen – se mikä palaa muuttuneena, osittain samanlaisena, osittain erilaisena – aivan kuten Nuuskamuikkusenkin: Samana vanhana ystävänä, uusia huuliharppulla laadittuja sävelmiä ja kourallisen kokemuksia rikkaampana. Entäpä näkökulma, jossa jokin, jota arvostamme syvästi, palaisi aina vain samanlaisena? Se saattaisi menettää merkityksensä. Tai jos jokin

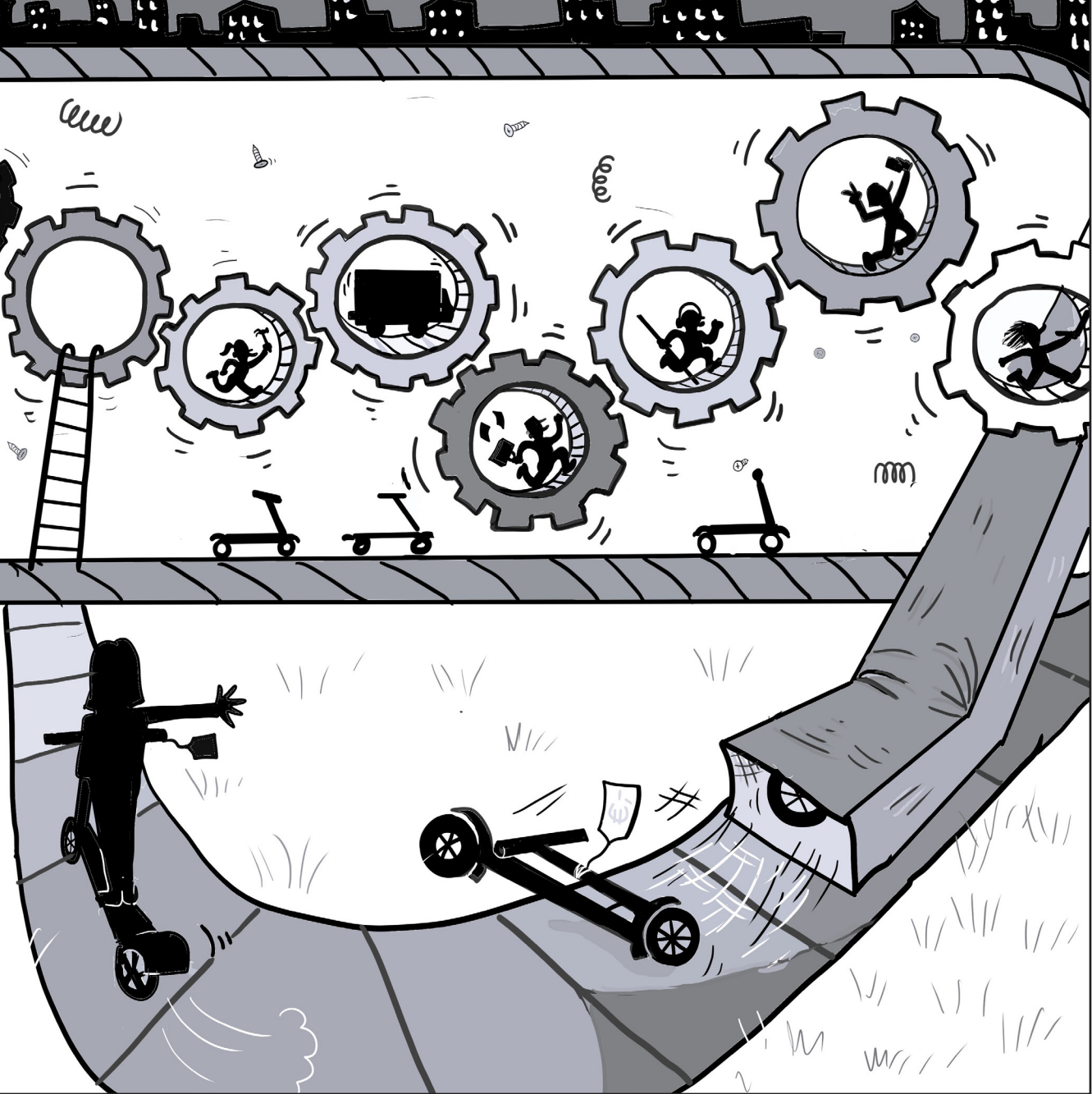
tapahtuma, joka on pelottava tai yleisesti kamala toistuisi joka kerta uudestaan – minkälaisia tunteita se herättäisi? Vaikka kyseinen tapa pohtia maailmaa ja sen rakennetta ei suoranaisesti teologisella tai filosofisella tasolla perustu historian itsensä toistavaan luonteeseen, toistuvuus tai ajatus ”vanhoihin tapoihin palaamisesta” on kuitenkin hyvin käytettävissä myös utopia-dystopia-asetelmien pohdintaan.

Mitäs sitten, jos tämä asia ei enää ollenkaan palaa tai palaisi, mutta täysin erilaisena? Olisiko se silloin edes sama asia? Mitä edes jäisi jäljelle – muistoja hyvästä, kaipuuta menneistä vai jotain täysin muuta? Mikä sen merkitys olisi? Mitä tällainen idea voi mahdollistaa, tai toisaalta jopa rajoittaa maailmankuvia, minäkäsityksiä ja arvoja miettiessä? Näistä mietteistä nousee Nietzchenkin jollain tasolla tavoittelema kysymys: Minkälaisena elämä tulisi nähdä, kokea ja toteuttaa, jotta se olisi merkityksellistä ja sellaista, että sen haluaisi elää uudestaan, ja uudestaan, ja vielä loputtoman kerran uudestaan? Kysymys voidaankin nähdä eräänlaisena eettisenä testinä, joka miltei vaatii uudelleenarvi-

oimaan suhtautumistamme elämään. Onko se kieltävä vai myöntävä, reaktiivinen ympäröiviin asioihin vai aktiivinen jonkin muun etsimiseen?

Joten, kun puhumme ikuisen paluun ja elämän toistumisen filosofisesta kysymyksestä, voimme nähdä sen muillakin tavoin, kuin pelkkänä metafyyssisenä väitteenä – se ei välttämättä tarkoita vain ajatusta, että todellisuus toistuu samanlaisena ikuisesti, riippumatta vapaasta tahdostamme. Se voi olla metaforisempi työkalu sekä elämän arvioimiseen, että sen ymmärtämiseen. Työkalu, joka pysäyttää, mietityttää ja ehkä jossain määrin auttaa löytämään vastauksia siitä, mitkä asiat kantavat merkitystä oman elämän läpi – tai sitten ei. Oli miten oli, ehkä elämää ei tarvitse elää vain merkityksen etsimisen vuoksi tai tietämättömyden pelon paossa. Kunhan aina silloin tällöin pääsee palaamaan siihen paikkaan, hetkeen tai asiaan, joka oikeasti merkityksellistää elämistä. *”On niitä jotka jäävät, ja toisia jotka lähtevät, niin on ollut aina. Kukin saa valita itse, mutta on valittava ajoissa, eikä koskaan saa antaa periksi.”* – Nuuskamuikkunen, (Muumilaakson marraskuu, 1970).

MERSULLA TÖIHIN

Tehottomuus on valloillaan ympärillämme. Tehokkuuden lisäämisen tulee olla poliittisen päätöksenteon keskiössä, ja yhteiskunnallisten toimijoiden on vaadittava entistä painokkaammin tuloksellisuutta kaikessa kollektiivisessä toiminnassa.

kirjoittaja: **HENRY LAAKKONEN**

kuvitus: **OLGA KALLIO**

tekstilaatikko: **WIKISANAKIRJA**

Suomalaiset eivät ymmärrä tehokkuudesta mitään. Monet kuvittelevat tehokkuuden ihannoinnin aiheuttavan turhia paineita ja henkistä kärsimystä. Asia on kuitenkin täysin päinvastoin: tehottomasti päivästä toiseen laahustava kansalainen tekee hallaa ennen kaikkea itselleen. Koko yhteiskuntaamme piinaa järkyttävä tehottomuuden ilmapiiri. Siksi meidän tulee vaatia lisää tehokkuutta kaikilla kuviteltavissa olevilla sektoreilla, kuten yrityksissä, valtionhallinnossa ja kuluttamisessa. Talousjärjestelmän tulee heijastella tätä tavoitetta ja ohjata inhimillisten resurssien käyttöä alati tehokkaammaksi.

Valtavirtainen talousajattelu suosii tekstilaitikon jälkimmäistä tehokkuusmääritelmää tuhoisin seurauksin. Tuotantokapasiteetin ja energiankäytön eksponentiaalinen kasvattaminen on johtanut ilmastonmuutoksen ja luontokadon kaltaisiin elämää uhkaaviin ongelmiin, puhumattakaan siitä kärsimyksestä mitä inhimillisen kokemuksen työstäminen työntekijydeksi ja kuluttajuudeksi aiheuttaa yksilöille. Meidän on korjattava irvokkaan tehokkuusajattelun runtelema planeetta ja ihmiskuva. Talousjärjestelmän ei tule perustua siihen, että ryntäilemme tuottamaan ”jotain” jumalattomalla kiireellä. Todellinen tehokkuus muodostuu kaiken turhan karsimisesta.

Ensimmäisenä leikkuriin joutavat ylikulutuksen mahdollistavat rakenteet. Nykykuvio on kuin hölmöläistarina, joka ei naurata. Mikä olisikaan joutavampaa kuin viettää päivät virstaalla tuottamassa tavaroita vain, jotta voisi illalla *kuluttaa* loppuun aiemmin valmistamiaan esineitä? Noim ilmaistuna toimintatapa kuulostaa pätkähullulta, mutta silti useimmista tuntuu täysin loogiselta tukea alati kasvavaan tuotantoon ja kulutukseen perustuvaa yhteiskuntamallia. Turhaa työtä ei kuitenkaan tee hyödylliseksi se, että sitä tekee paljon.

Oravanpyörässä eivät suinkaan ole mukana ainoastaan kulutustuotteita valmistavat ja myyvät työntekijät, vaan huomattavan suuri osa valtakunnan väestöstä. Kaupakeskusta rakentava Rane, Postin pakettiautomaatteja täyttävä Pate, verkkokauppa selaava Maisa, rekkakuski Raisa ja somevaikuttaja Kaisa ovat kaikki osa koneistoa, jonka ydintehtävä on tavaroiden

ja palvelujen tuottaminen kulutettaviksi ja unohtettaviksi.

Kansalaisten perustarpeiden tyydyttämisen ekologisten reunaehtojen puitteissa tulee olla talousjärjestelmän ensisijainen tavoite. Ihmiset eivät tarvitse pikamuotia, massiivisia viihdestadioneita tai hajoamaan suunniteltuja matkapuhelimia elääkseen hyvää elämää. Epäeettisesti tuotetun pikamuodin korvaaminen laadukkailla ja kestävillä vaatteilla, stadionviihteen vaihtaminen vähemmän luonnonvaroja ja rahaa vaativiin ajankäyttömuotoihin ja tuotteiden korjaamisen mahdollistaminen ovat tapoja, joilla kuluttaa vähemmän tinkimättä hyvinvoinnista. Kulutuskulttuurin ylläpitämiseen vaaditut miljardit tunnit ihmiseloa voisi käyttää viisaammin: läheisten kanssa vietettyyn aikaan, hoivaan, harrastuksiin, vapaaehtoistyöhön, opiskeluun ja muihin elämänlaatua parantaviin puuhiin.

En voi lakata hämmästelemästä, kuinka vähän julkista keskustelua aiheesta käydään. Tulevina vuosina Suomen väestö ikääntyy, mikä vääjäämättä johtaa huoltosuhteen järeisyytävään heikentymiseen. Maahanmuutto voi helpottaa hieman, mutta tuskin riittää ratkaisemaan pulmaa. On ilmiselvää, että järjestelmästä on karsittava ylimääräiset rönsyt pois, jotta yhteiskunnan on mahdollista pitää huolta kansalaistensa hyvinvoinnista. Suomessa ja yleisemmin Euroopassa tällä hetkellä suosiossa olevan suuntauksen mukainen terveydestä, asumisesta ja sivistyksestä leikkaaminen ovat askeleita juuri päinvastaiseen suuntaan.

Turhuuksien rovin teollisen ylläpitämisen sijaan suomalaisten tulisi suunnata palkeensa puhaltamaan yhteistä hiiltä. Siksi huolellisen resurssien käytön – tehokkuuden – tulee olla talousajattelun johtotähtenä.

tehokas

1. huolellisesti resursseja käyttävä; ei turhaan tai liikaa käyttävä
2. jolla on suuri teho tai kapasiteetti tehdä jotain

kuluttaa

1. käyttää jotakin niin, että se vähitellen huononee laadultaan
2. vähentää jnk määrää käyttämällä sitä
3. (taloustiede) käyttää jotain hyödykettä

Uskollisuuden lupaus takaisin- paluulle

TEKSTI JA KUVITUS: **MAIJU LÄHTEENMÄKI**

Klikkaan maksutavaksi verkkopankin. Muutaman hetken sormeni juoksentelvat tietokoneen näppäimistöllä ja kursori yrittää pysyä vauhdissa mukana. Vihdoin tietokone päästää samanlaisen äänen kuin oikein mennyt valinta Duolingossa. Tämä on merkki siitä, että lentoliput ovat saapuneet sähköpostiini. Olen onnellinen... kai.

Lukion aikana olin vaihto-oppilaina Teksasin Fort Worthissa, joka sijaitsee noin tunnin ajomatkan päässä Dallasista länteen. Tuolloin Teksas toi ensimmäiseksi mieleeni cowboyt ja BBQ-ribsit. Dallas puolestaan sai haaveilemaan dallaspullista ja hymisemään Dallas-sarjan tunnuskappaletta. On kai sanomattakin selvää, että mielikuvat tästä kyseisestä eteläisestä osavaltiosta ovat hieman muuttuneet. Nykyään vaihtaisin cowboyt lanteilla keikkuviin aseisiin ja dallaspullat tyydyttävään, tai jopa kehnoon, julkiseen koulutukseen. Tunnussävelmänä näille mielikuville toimisi tietysti The Pledge of Allegiance keskikokoisena koululuokan esittämänä kuorona.

Ensimmäinen koulujen välinen turnaus

Dealey Plaza, paikka jossa John F. Kennedy salamurhattiin

Kuvaus kuulostaa jokseenkin negatiiviselta, mutta haluan painottaa, että vaihto-oppilasvuoteni oli kaikin puolin onnistunut kokemus. Host-äitini oli yli 70-vuotias yksin asuva nainen, joka majoitti lisäksi Hollannista saapuvan toisen naispuolisen vaihto-oppilaan. Asuimme kolmissaan valtavassa omakotitalossa, jonka huoneita täydensi myös kaksi kissaa ja koira. Host-äitimme järjesti upeita automatkoja ympäri osavaltiota ja esitteli meille keskeisimpiä historiakohteita. Kohdemaan järjestö toimi myös moitteetta ja koulumme oli yhdysvaltalaisessa kontekstissa pienehkö, kotoisa lähiökoulu.

Tässä piilee ongelman ydin. Mielessäni maalaan kuvaa tutusta ja onnellisesta Fort Worthista, mutta samalla tiedostan siellä piileviä ongelmia. Olen paljon leikkinyt ajatusleikkejä, joissa tapaan vanhoja ystäviäni. Nämä ajatusleikit kuitenkin kariutuvat aina siihen todellisuuteen, että monella heistä on jo lapsia tai he elävät sellaista elämää, johon minulla ei ole minkäänlaista tarttumapintaa. Minä olen muuttanut, mutta niin ovat myös hekin. En ole täysin varma mikä meitä yhdistäisi edes yhden pikaruoka-aterian ajaksi.

Koen, että takaisinpaluut jännittävät ainakin yhtä paljon kuin tulevaisuuteen liittyvät muutokset. Toisaalta jännitys kertoo siitä, että jotakin merkittävää tai tärkeää on tapahtumassa. Olen kuullut sanottavan, että terve jännitys on hyvästä. Siitä saattaa tosin olla montaa mieltä. Näin ikuiselle stressaajalle tilanne on kaukana mukavuusalueesta, mutta tällä kertaa ainakin tiedän suurilta osin millaiseen ympäristöön olen matkalla. En vain ole varma siitä, millaisilla mielikuvilla sieltä tällä kertaa palaan. Sen tiedän vain, että palaan matkalaukussani ainakin kolme kiloa Hidden Valley ranch-kastiketta, mutta sekin jo tekee minut järin tyytyväiseksi.

Olen myös miettinyt, miten kohtaan vanhan host-äitini. Muutama päivä täytyy varmasti omien elämiemme nopeana läpikäynnillä ja yhdellä kirkon messulla, mutta entä sitten? Onko meillä oikeasti mitään puhuttavaa? Toivoisin, että joidenkin iltojen jälkeen voisimme puhua varovaisesti politiikasta, uskonnosta ja naapuruston äkäisestä naisesta, joka tuppaa sattumoisin omistamaan myös naapuruston isoimman uima-altaan.

Tiedoksenne: olen saanut osani hänen äkäisyydestään naapuruston jouluateriaalla. Se oli yksi traumaattisimmista kokemuksistani ikinä.

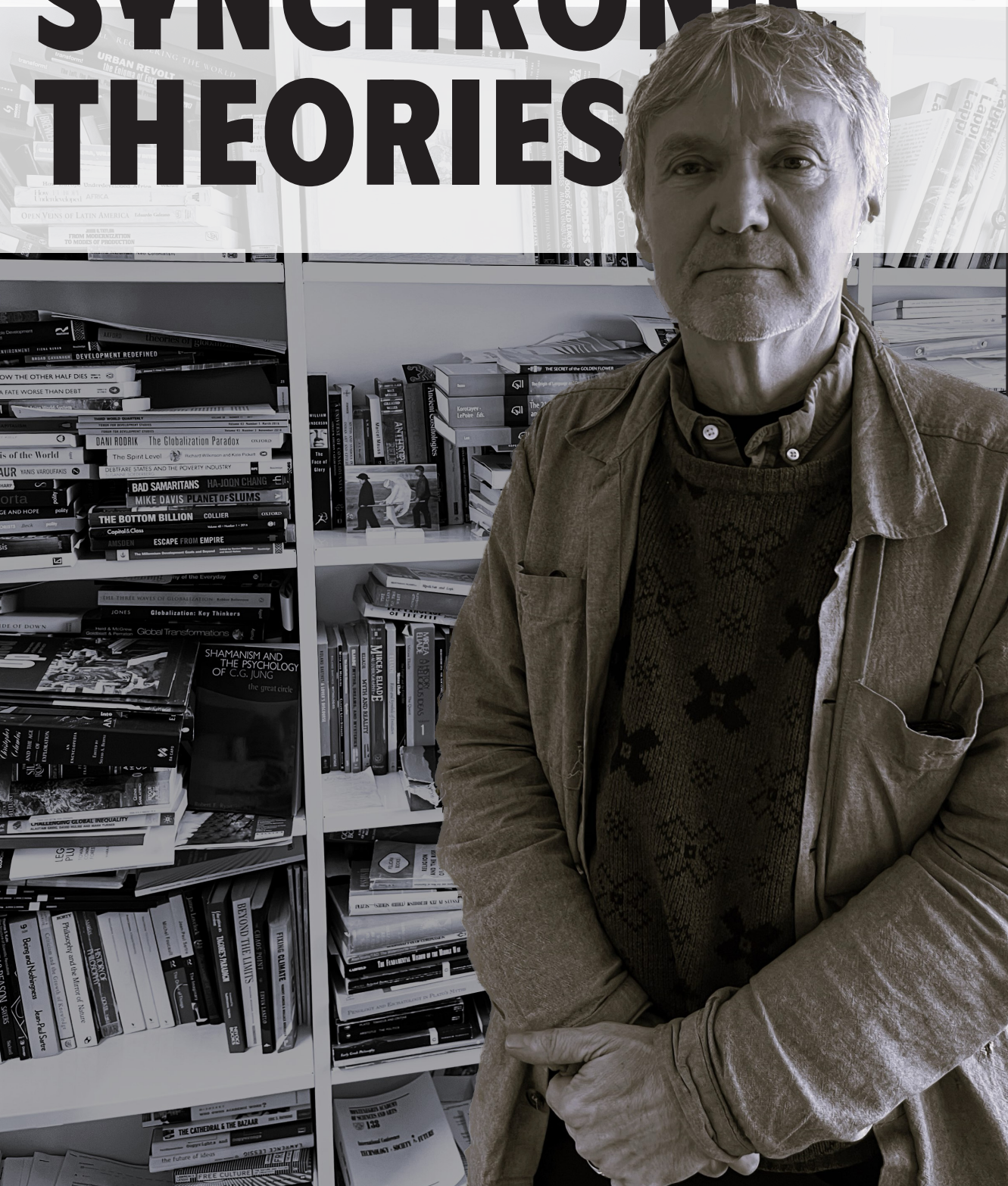

Stockyards Station, Fort Worth

Stockyards Station, Fort Worth

DREAMS AND SYNCHRONIC THEORIES

A Conversation with Barry Gills

TEXT BY: ILARI MÄKILÄ & JOHANNA AIRAKSINEN
VISUALS: ELINA YRJÄNÄ & NEA TENHUNEN

Students of development studies were surely saddened to learn about the retirement of professor Barry K. Gills. He started his teaching tenure at the university of Helsinki in 2013 after leaving his post at the university of Newcastle, where Barry taught world politics. The well liked professor was awarded with the 'Best international teacher award' in 2017 by the university of Helsinki.

Kehotus had the opportunity to chat with Barry at his office, which was overflowing with books stacked on top of each other. It is no wonder that Barry is so well liked among his students. Our discussion was relaxed and flowed effortlessly. We as students can sometimes feel quite intimidated by our professors. However, the intimidation was quickly dissipated, as Barry was the most joyous and enthusiast an interviewee could possibly be.

With the magazine's theme being returning and our conversation concerning Barry's retirement, initially, much of the focus centered around the past. How things have changed and what has been left behind as life continues its never ending flow forward. But, as the conversation progressed it naturally led to prospects of the future as well.

We started by asking Barry what retirement meant for him and whether he addresses the normative understanding of retirement; "handing in the badge" so to speak and standing back. To Barry, retirement is not a complete halt on previous work. He still has PhD students that he continues to mentor. He will also carry on editing. "Certain things will be dropped, such as attending administrative meetings, which most people find welcome. But maybe in my case it's not quite as sharp a drop as you might think, so I will just carry on and see how it goes", says Barry.

The dropping of certain things opens avenues for things that previously had to be put on the back seat. Barry continues:

"For some time now, probably years, I keep trying to contemplate what kind of research I might really want to do, or I would call it writing, in my case. So, I'm still thinking hard about that. And there's the possibility even to create some sort of project and get funded".

Speaking of future projects Barry says this: "Well, there are things that have been sitting around unfinished. I had a very ambitious project about world history and how to understand an ideal society from a historical perspective. That's one where I did a couple of years of work on but then I took this post and I dropped it because I had so much to do. Reorienting myself to the GDS program here and the new courses I was teaching, new responsibilities. And I regret that, because it has just been sitting on my notebooks ever since. So, I'm still working it out, and I haven't really decided yet. But it's a long cherished dream that I'll finally sit down and write that book. It's been there waiting for all this time".

Even though the writing of this particular book has been put on hold for the time being, Barry has kept busy with other writing projects. Last year Barry released 'CAPITAL REDEFINED: A COMMONIST VALUE THEORY FOR LIBERATING LIFE' together with S. A. Hamed Hosseini. We suggested to Barry that the book could possibly have some worth for anticapitalist activism as it looks at ways in which capitalism presents us fetish value while simultaneously robbing us of things of real value. Finding ways to recomon ourselves with things that have been decommoned could provide ways towards a postcapitalist and poststate future.

"BUT IT'S A LONG
CHERISHED DREAM THAT
I'LL FINALLY SIT DOWN AND
WRITE THAT BOOK. IT'S BEEN THE-
RE WAITING FOR ALL THIS TIME."

“Recommoning is a fundamental transformative force that we need. How do we deal with this aggressive expansion and destruction that capitalism brings? And one of the dialectical counter moves is to recommon the spheres of life. Many indigenous realize that we must absolutely protect the land as a commons. We have for centuries, maybe millennia, lived in this land as a commons. And then the system, capitalism and the state together, come and want to destroy it. And then we say existentially: that’s death, that’s social death. We know what you will do with the so-called land, we know what that means. We know the commodifying of this land and its alienation will wreck untold havoc on the web of life. We’ve seen it happen time and time again what the system will do. You know, that kind of story is not an isolated thing, it’s part of the history of millenia, a global history of millenia, which really hasn’t been told. We’ve been seduced by the idea of progress and whatever that has happened on the road to teleology of betterment.”

BARRY'S UTOPIA

- DEMILITARIZATION
- POSTEXTRACTIVIST POLITICAL ECONOMY
- RADICAL LIBERATION AND SELF-ORGANIZATION OF WOMEN
- DISMANTLING OF THE PATRIARCHAL SYSTEM
- RECOGNITION OF THE SACRED ELEMENT OF LIFE

Development as a linear progress towards greatness is a story told time and time again. It has been used to excuse and explain the commodification of land and the violence it — the capitalistic system — inflicts upon humans and other-than-humans. Barry goes on to explain it further: “If you’ve ever heard me lecture about it, one of the things I would always say is that development is both constructive and destructive. If you put emphasis only on what’s progressive, what’s bening, what’s beneficial, you will in a way silence or write out all the destructive development, negative development, which goes with it.” Retelling the story is a requirement to begin to implement structural changes on an institutional level.

The past intertwines with the present and has the ability to shape the future by limiting our imagination. The continuing accumulation of capital continues to serve the needs of those on top by disproportionately sharing wealth and forcing people in unequal hierarchical positions. Capitalism has been so strongly embedded in society that it feels impossible to consider alternatives to the current reality. And yet, there is power in imagining things. Utopias can reflect hopes, dreams, anger and

the never ending wish for things to be better. Speaking of utopias, we were eager to hear what kind of utopias Barry has dreamed of. “That’s a hard question. But such a good question”. Barry says that his fellow GDS colleague, professor Ossi Ollinaho*, has had an influence on him to think of utopias as a radical method. “I would like to see a complete demilitarization. Militaries would be abolished, they would not be necessary”. Barry comes back to the theme of commons when he says that his utopia would entail a postextractivist political economy where land and agriculture is done through commons. “I would also like to see the radical liberation and self-organization of women all around the globe”, he continues. “the complete dismantling of the patriarchal system”.

Barry also speaks of the apparent distortion in our Western psyches and calls for the need of a balancing act:

“Mainstream celebrates secularization and demythologization, desacralization of the world. We see it as material. “That’s an animal, that’s a stone”. I think human beings, and those I’ve admired the most, regard all of this as a unity and all of it as profoundly sacred. Sacred implies the deepest respect. You don’t wish to harm, you wish to coexist in some kind of relationship that is not violent and destructive but is profoundly respectful because you recognize the sacred element in life and the unity of life. I think that would change everything”.

Finally, our conversation came to the topic of science fiction. Barry says that scifi has always had a huge importance for political imagination. He specifically enjoys the works of Ursula Le Guin and Star Trek. We asked whether he preferred the original series of Star Trek or the Next Generation. “I was a kid when the original series of Star Trek aired so I guess I am biased”, he laughs. Star Trek, starting with the original series back in the 1960s has worked as a kind of utopia. Such problems of society as poverty, racism and war were projected to outer space. In Star Trek, people live harmoniously with each other. It is only when humans come into contact with other races, such as klingons or romulans that they are reminded of the past problems that people now have collectively overcome.

“In Star Trek, they have recommoned the economy. They don’t work for money, they work for the common good. They have no wars. All the nationalities of humans have waned away and thus there is no racism. From each according to their ability to each according to their needs, I suppose. Everyone’s doing their bit for the common good”.

We ended the conversation by stating that if we want to see radical change, it needs to start with people. It means building networks and empowering each other. Once again we come back to the topic of commons; how to recommon social systems from their destructive, expanding and extractivist capitalistic shackles. But we need to look inside as well.

“We need to keep ourselves open to new knowledge and that is not necessarily from institutional education. We also need to grow as beings by going through knowledge to wisdom.”

Oletko sinä? URATARINA?

KIRJOITTAJA: AINO KORHONEN

KUVITTAJA: JOHANNA AIRAKSINEN

Kirjoitin tämän tekstin alun perin työelämää käsittelevää kurssia varten. Tekstin ohjeena oli pohtia, mitä kertoisin omassa uratarinassani. Mistä puhuisin, mistä en, mitä en välttämättä tulisi edes ajatelleeksi.

Jos antaisin haastattelun koskien omaa ”uratarinaani”, mitähän siinä kertoisin? Kuka olen, missä olen opiskellut. Mikä minua kiinnosti lapsena ja miten se johti siihen, mitä nykyään teen. Opiskelujen aikaiset työt, harrastukset ja vapaaehtoistoiminnat. Uratarinoista halutaan usein tarinamuotoisia. Niissä on alku, jossa kerrot itsestäsi ja lähtökohdistasi, keskivaihe, jossa sinä teet asioita, jotka ovat johtaneet nykyiseen paikkaasi maailmassa, ja sitten yleensä ns. onnellinen loppu. Tarinan kertoja voi vaihtaa alaa useamman kerran tai tehdä välillä pätkätöitä täysin oman alan ulkopuolella. Loppujen lopuksi hän päättyy kuitenkin mahtavaan työpaikkaan, jossa voi käyttää kaikkea keräämäänsä työkokemusta, joka onkin oikeastaan ollut hyväksi, sillä se on opettanut hänelle paljon!

Omassa uratarinassani varmaankin mainitsisin alanvaihdon ja kaikki ne kesä- ja osa-aikaistyöt, joita olen opiskelujeni aikana tehnyt. Kaipa voisin tulevaisuudessa yrittää muotoilla niistä jonkinlaisen matkan, joka on johtanut hyvään päätökseen. Mitä sitten en mainitsisi? Ehkä sitä kesää, kun en jaksanut hakea kesätöitä ja käytin kesän lukemiseen ja jäätelönsyöntiin. Se ei ole vienyt uraani eteenpäin millään tavalla, mutta olipahan hauskaa.

Harrastuksia on myös mahdollista liittää uratarinaan. Lapsena tietokonepeleistä innostuminen on voinut johtaa koodaamisen opetteluun, ja kas näin urapolku on saatu alulle. Minäkin olen harrastanut kaikenlaista. Tanssia, taidetta, jousiammuntaa, käsitöitä, lukemista ja videopelejä. Nykyään opiskelu-

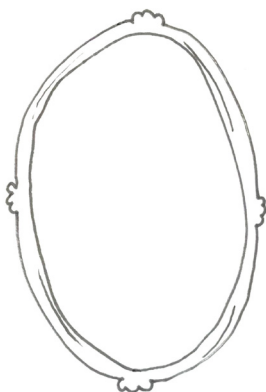
jen ohella jaksan hyvin vähän. Se ei kelpaisi uratarinan päätteeksi. Huonon vaiheen tulee kuitenkin johtaa onnelliseen loppuun, jossa tarinan kertoja on päässyt työssään ja elämässään tasapainoon.

Tähän haluaisin tietysti itsekin päästä. Hyvään työpaikkaan, josta pidän, ja joka tarjoaa myös riittävästi vapaa-aikaa, jolloin voin tehdä mitä lystään. Tällä hetkellä uratarinani on kuitenkin hieman keskeneräinen. En voisi kertoa elämäni huonoista vaiheista, sillä ne osaltaan vielä jatkuvat. En ole päässyt maaliin. Toivon myös, että tulevaisuudessakaan kaikkea elämäni ei voitaisi valjastaa uratarinan täytteeksi. Ehkä ne 500 tuntia, jotka olen pelannut tietokonepelejä viimeisen puolen vuoden aikana, ovat olleet omaksi ilokseni. Eivät ne ainakaan ole minua koodaamaan innostaneet.

Sitä on tietysti hankala sanoa, sillä mitä en tiedä, en voi tietää. Moni elämäni tapahtuma vain tapahtuu. En tee tietoisia valintoja niiden suhteen. Osa tähänastisista työkokemuksistani ei ole liittynyt mitenkään omiin taitoihini tai valintoihini, vaan siihen, että äitini on sattunut tuntemaan henkilön x, joka on tarjonnut minulle kesätyöpaikkaa paikasta y.

Mitä sitten en tulisi ajatelleeksi? Mikä on vaikuttanut tarinaani minun huomaamattani?

Kaikki työpaikkani opiskelujen aikana olen löytänyt Duunitorista. Olen selaillut kaikkia avoimia työpaikkoja, ja tehnyt sen kohtalokkaan näpäytyksen, jonka kautta olen päässyt haastatteluun. Sitten työnantaja on sadoista kesätyönhakijoista valinnut minut. En kiellä, ettei vaikutusta olisi ollut toisinaan omilla taidoillani tai persoonallani, mutta iso osa on vain sattumaa, tuuria, ja etuoikeutettua asemaa.

On hyvä, että puhutaan siitä, mitä uratarinat eivät näytä, ja kuinka ne idealisoivat ja romantisoivat elämää. Kuitenkin olen kuunnellut opintojeni aikana kymmeniä tällaisia tarinoita. Vaikka niissä huomioidaan uratarinoiden ongelmat, ne perustuvat silti ajatukseen päämäärästä, johon olet matkalla. Valtsikassa, jossa suurimmasta osasta meistä on tulossa ”generalisteja”, ”yksilöllisiä asiantuntijoita”, työuran muokkaamisesta ja oman tarinan luomisesta on hankala päästä eroon.

En haluaisi oikeastaan kertoa omaa uratarinaani kellekään. Haluan kyllä auttaa muita ihmisiä selviytymään työhausta ja saamaan työt, joilla he voivat elättää itsensä ja joista he pitävät. En kuitenkaan haluaisi inspiroida muita ongelmillani tai työhistoriallani kuvittelemaan, että kaikki elämän osa-alueet johtavat tiettyyn lopputulokseen. En usko, että näin on. Osa asioista, joita teet elämässäsi, eivät auta sinua työelämässä yksinkertaisesti millään tavoin. Olen sitä mieltä, että olisi aika sairasta jos näin olisi. Aina et myöskään pääse työhön, johon haluaisit. Se, että yksi ovi sulkeutuu, ei valitettavasti tarkoita, että toinen avautuu, tai muita tällaisia latteuksia.

Haluan pitää itselläni perspektiivin työelämän suhteen. Työ ei ole se, mikä minua määrittää. Joskus työ on vain asia, joka elättää minut ja mahdollistaa ne oikeasti merkittävät asiat elämässä, olivatpa ne mitä tahansa. Et elä työlläsi, eikä elämäsi ole uratarina. Omassa ”uratarinassani” kertoisin keskenräsistä urastani, jossa on sivupolkuja, jotka eivät johda mihinkään. Siinä on turhauttavia umpikujia ja u-käännöksiä. Kaikkein eniten ”uratarinassani” on kuitenkin päiviä, jolloin en ole ajatellut uraani laisinkaan.

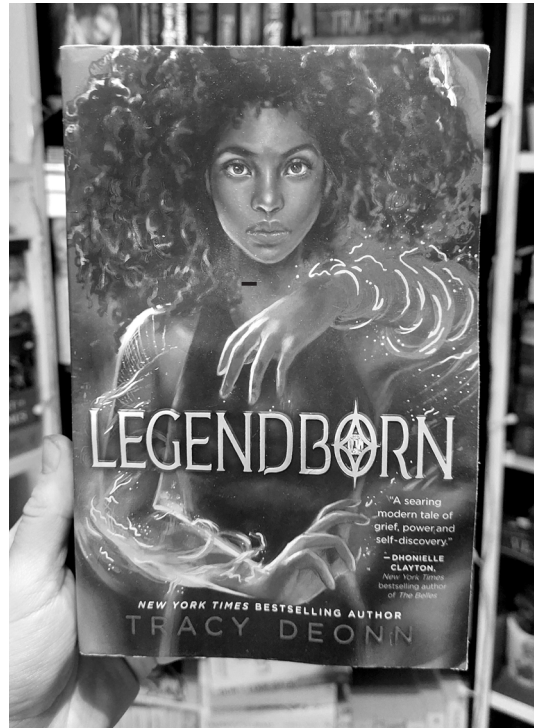
Kirja -

Ahdistaako maailmanmeno? Stressaako opinnot? Mikäs sen parempi ratkaisu, kuin paeta fiktiiviseen maailmaan karkuun omia ongelmia (Muun kuin rakkaiden kurssiartikkelien). Lukeminen on tekemässä comebackin! Palaa lapsuuden intoon lukea tai löydä täysin uusi rakkaus kirjoja kohtaan näiden kirjakehotusten joukosta!

Legendborn (The Legendborn Cycle #1) - Tracy Deonn

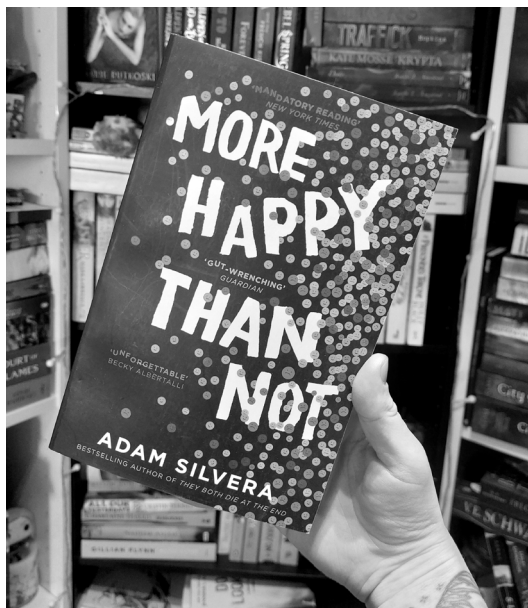
Kaipaisitko nuorille aikuisille suunnattua fantasiamaailmaa, mutta hermosi menevät siihen, että jokainen fantasiaan ja mielikuvitukseen perustuva maailma silti pitää sisällään vain valkoisia ihmisiä? Ärsyttääkö, että oikeaan maailmaan perustuvat fantasiatarinat eivät ikinä kyseenalaista yhteiskuntamme valtarakenteita tai rasismia? Jos vastasit kyllä, tässä kirjakehotus siis sinulle!

Legendborn kertoo päähenkilö Breen tarinan kuningas Arthurin legendaan perustuvassa salaseurassa, jossa Bree ainoana mustana oppii elitistisen (ja hyvin valkoisen) seuran historiasta esimerkiksi orjuuden aikana. Tämä salaseura muodostuu kuningas Arthurin ja pyöreän pöydän ritarien jälkeläisten ja heidän taikuutensa ympärille, mutta Bree oppii, että maailmassa on myös toinen taikaa omaava linja: mustat naiset, joiden sukulinjaa onkin hankalampi jäljittää orjuuden takia. Jos siis pieni maailmantuska ja sen aiheuttavat epäoikeudenmukaisuudet kiinnostavat mutta fantasiakehyksessä, tässä rasismia sekä sen historiaa fantasian rajoissa käsittelevä kirjakehotus!

kehotuksia

TEKSTI JA KUVITUS: SINI VEHNIÄINEN, ADOBE STOCK

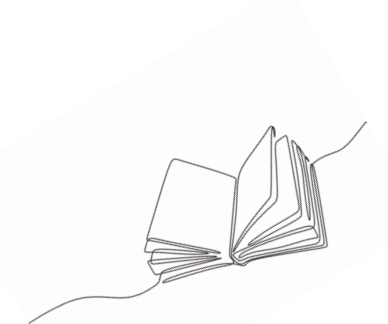

More Happy Than Not - Adam Silvera
trigger warning: itsemurha

Oletko tylsistynyt kirjallisuuden heteronormatiivisuuteen? Kiinnostaisiko fiktiivinen tarina rodusta, luokasta ja seksuaalisuudesta? Tässä sydäntäsärkevä, mutta tärkeitä asioita käsittelevä, kirjakehotus!

Kirjan päähenkilöllä, Aaronilla, on paljon muistoja, joita hän haluaisi unohtaa: köyhyydessä kasvaminen, ystävien tuen puute ja isän itsemurha heidän yhden makuuhuoneen asunnossaan. Tässä fiktiivisessä maailmassa on kuitenkin keksitty ”ratkaisu” ei-haluttuihin muistoihin: muistin helpotus -proseduuri, jonka avulla ihmiseltä voidaan leikata pois muistoja. Onko tästä ratkaisu Aaronin surullisuuteen? Entä onko toimenpiteellä mahdollista vaikuttaa Aaronin toiseen murheeseen – hänen seksuaalisuuteensa pienessä ja ahdasmielisessä yhteisössä?

Kirja käsittelee tuttua nature vs. nurture -kysymystä, mutta pienellä twistillä: kumpi on voimakkaampi nature vs. science, kun kyse on omasta seksuaalisuudesta, jota itse ei ole valinnut, mutta jonka kanssa joutuu elämään?

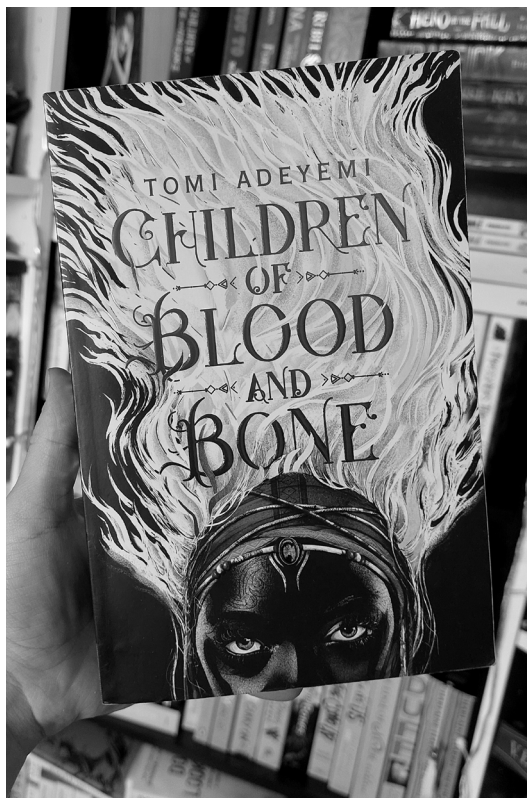

Children of Blood and Bone (Legacy of Orisha #1) / Veren ja luun lapset - Tomi Adeyemi

Oletko innostunut lukemaan enemmän afrikkalaisesta mytologiasta, mutta jatkuvat tieteelliset artikkelit alkavat jo hie- man kyllästyttämään? Ärsyttävätkö jatku- vat orjuuteen ja kolonialismiin viittaavat rakenteet fantasiamaailmoissa ilman, että niiden historiaa edes kyseenalaistetaan (kunnes yksi rohkea, yleensä valkoinen, nai- nen murtaa kaikki nämä rakenteet yksin)? Tässä kirjakehotus, jonka tarina sijoittuu Af- rikasta inspiroituneeseen Orisha-maahan!

Tällä kertaa en avaa kirjan tarinaa enem- pää, vaan jaan kirjan takakansitekstin, joka sai myös itseni tarttumaan kirjaan:

He tappoivat äitini.
He tukahduttivat magiamme.
He yrittävät haudata meidät.
Nyt me nousemme.

A Land of Permanent Goodbyes - Atia Abawi

Kaipaatko puhdistavaa itkua? Olet- ko valmis uppoamaan fiktiiviseen ta- rinaan, joka kertoo monien oikeiden ih- misten tarinan globaalin pakolaiskriisin myllerryksessä? Tässä (valitettavasti/onneksi jälleen kerran sydäntäsärkevä) kirjakehotus ta- rinasta, joka asettaa lukijan pakolaisen saappaisiin!

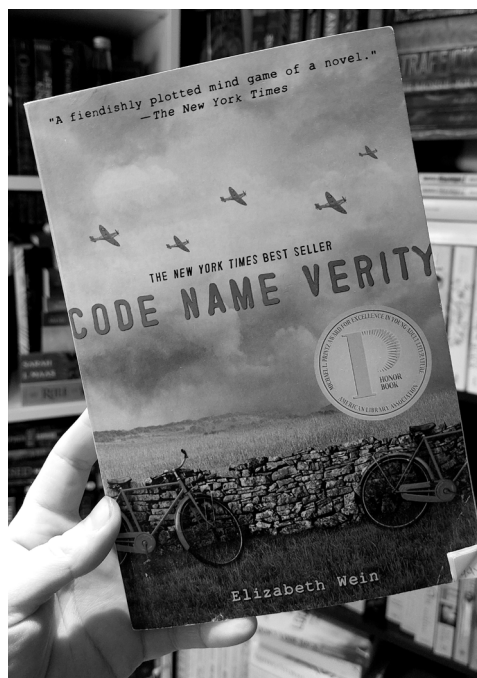
Kirjan päähenkilö, Tareq, on syyrialainen tei- ni, jonka elämä muuttuu täysin ilmaiskujen li- sääntyessä hänen kotikaupungissaan. Pommin osuessa heidän kotiinsa hän menettää suurim- man osan perheestään. Tareq on yhtäkkiä pa- kolainen, matkustaen hänen kanssaan selviyty- neiden isänsä ja siskonsa kanssa toiseen Syyrian kaupunkiin ja sieltä Turkkiin. Selviytyminen Turkissa ei kuitenkaan tuo toivoa tulevaisuu- desta, joten hänen isänsä lähettää lapsensa vaaralliseen matkaan meren yli Kreikkaan.

Code Name Verity - Elizabeth Wein

Oletko kiinnostunut historiallisesta fiktiosta, mutta naisten roolin yksilöteisuus tai jopa vähäisyys niissä harmittaa? Entäpä ärsyttääkö, että jokaisen tarinan keskiössä tuntuu olevan miehen ja naisen rakkaustarina ja ystävyysuhteet vaikuttavat katoavan taka-alalle? Tässäpä siis kirjakehotus, jossa keskiössä on kahden naisen platoninen rakkaus toisen maailmansodan aikana!

Brittiläinen vakoilulentokone syöksyy maahan natsien miehittämässä Ranskassa. Koneen lentäjä ja matkustaja ovat parhaita ystäviä, mutta vain yhdellä heistä on mahdollisuus selviytyä. Tarinan päähenkilö, koodinimeltään Verity, joutuu Gestapon pidätyksi, ja hänelle annetaan valinta joko paljastaa tehtävänsä tai joutua teloitettavaksi. Paperin pala kerrallaan hän kirjoittaa elämästään: kuinka hän tapasi Maddien, kuinka heistä tuli ystäviä ja mitä tapahtui koneen syöksyttyä maahan. Tarinan edetessä Verity osoittaa lukijoille, kuinka pitkälle oikeat ystävät ovat valmiita menemään pelastaakseen toisensa.

Ellen Hopkins

trigger warning: huumeet, seksuaalinen hyväksikäyttö, itsemurha

Olisitko valmis lukemaan oikean elämän ongelmista, mutta proosa kyllästyttää? Oletko runojen ystävä, mutta niistä ei oikein saa irti yhtä paljon kuin suorasanaisestä tekstistä? Tällä kertaa kirjakehotuksena on kaikki Ellen Hopkinsin runomaisesti kirjoitetut kirjat!

Crank kertoo Kristinasta, hahmosta, joka perustuu Hopkinsin omaan tyttäreen, ja "hirviöstä", erittäin addiktoivasta huumeesta metamfetamiinista. Tricks kertoo viidestä teinistä, jotka kaikki päätyvät eri polkujaan pitkin tekemään "tricks" eli myymään seksiä. Identical kertoo identtisistä kaksoisista, joiden elämää varjostaa perheen sisäinen seksuaalinen hyväksikäyttö ja alkoholismi. Impulse kertoo kolmesta teinistä, jotka ovat kaikki päätyneet psykiatriseen sairaalaan itsemurhayrityksen jälkeen. Valitsetpa minkä tahansa Ellen Hopkinsin kirjoista, pääset uppoamaan runomuotoiseen novelliin, joka peilaa oikean elämän ongelmiin kauniilla, mutta synkällä tavalla!

12:54

9%

Kehotuksen tekstaripalsta

Hei, täällä kehotuksen päätoimitus. Tänne voitte lähettää anonyymisti viestejä elämästä. Viestit voidaan julkaista Kehotuksessa. Viestejä voi slaidaa myös Ig:ssä tilille Kehotuslehti tai sähköpostilla kehotuslehti@gmail.com. Palstaa julkaistaan niin kauan kuin saamme viestejä!

12:54 PM ✓✓

April 4, 2024

Voisivatko opiskelijaravintoloissa vierailevat ottaa opiskelijakorttinsa esille jo jonottaessa? Turhauttaa.

2:18 PM

Makuvapet on tuotava kauppoihin Suomessa

2:22 PM

April 7, 2024

Kaikki maistuu banaanille jääkaapissa

3:27 AM

Herääminen on vaikeaa ja olen aina väsynyt.

10:12 AM

Topelias pizza päivä, joka päivä <3

12:14 PM

julkisoikeuden kurssi oli liikaa

2:18 PM

April 13, 2024

Muistakaa, että täällä voi aina avautua!

9:11 AM ✓✓

eroja on koettu, en enää usko rakkauteen

10:14 AM

April 9, 2024

Miksi virkamiesruotsin Moodle-sivu on niin sekava? Jokainen luento erikseen, ja jos klikkaat yhdestä niistä, heittää koko näkymä sivun alkuun. Jokainen luennon tehtävä erikseen, ja nekin klikataan näkyviin vasta luennolla, jolloin joudut lataamaan sivun uusiksi JA SE HEITTÄÄ SIVUN ALKUUN JÄLLEEN. Voisiko kurssinvetäjille järjestää "näin teet fiksun ja siistin Moodle-sivun"??? - Med vänliga hälsningar, arg student.

2:22 PM

Vapun jälkeen tulee joku neljäs takatalvi... Lähde: Mummi kertoi

4:58 PM

Miks niitä tiktokkeja pitää kuunnella äänet täysillä julkisella paikalla??

7:05 PM

April 10, 2024

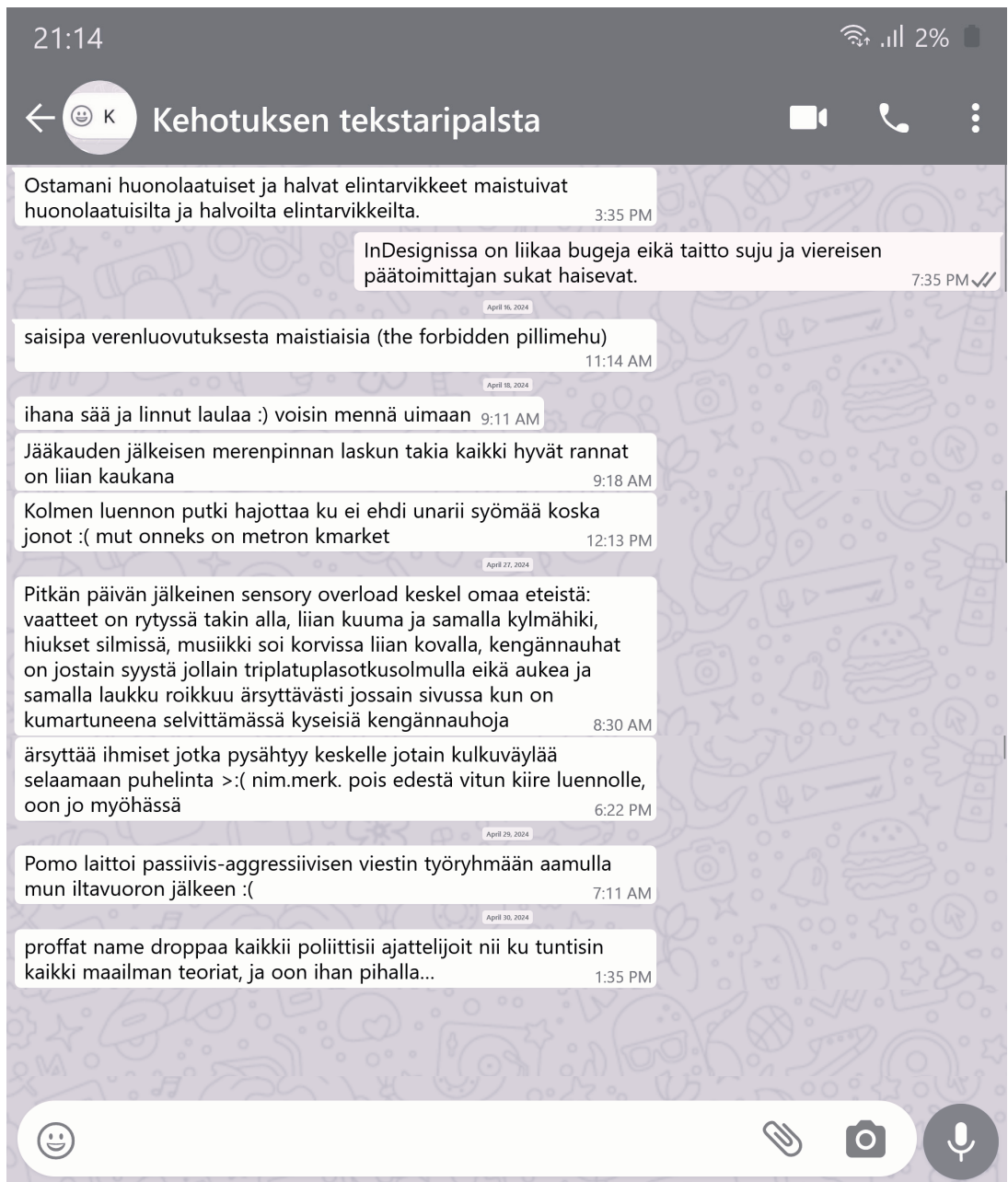
aina lentää katupöly silmiin pyöräillessä

7:05 PM

TEKSTI: **LUKIJAT**

KUVITUS: **HENRY LAKKONEN**

Liity QR-koodilla mukaan Kehotuksen tekstariपालstalle!
Toimitus pidättää oikeuden valikoida ja muokata tekstejä.

Kaikki tekstit julkaistaan anonyymisti.

Yhmun circle of life

(in 13 steps)

TEKSTI: KRISTA MÄKELÄ

KUVITUS: NEA TENHUNEN

1. Aaah, ihanaa taas päästä opiskelee ja näkee kavereita!
2. Luennot alkaa: Shit, kuka tää foucault/weber/marx nyt taas oli???
3. Ekat sitsit ja opiskelijabileet <33
4. Kymmenen sivun essee ja deadline HUOMENNA!

Hanna Kuusi pelastaa taas tilanteen <3

1. Huhhu, selvittiin joululomaan!
2. Okei, nyt mä alan ymmärtää jo asioit :)
3. Never mind... mikä ihmeen neoliberali teoria??
4. Kapitalismi tuhoaa kaiken :)
9. Mihin tää maailma on menossa? Maailmanloppu varmaan lähellä :))

panik

10. WAPPU!!!!
11. Vikat dedikset pois alta
12. Kesäloma!! (hups, pitiks jotain töitä kans hakee jossain vaihees)
13. No on viel pari sataa tilil nii lähdenpä reppureissaamaan! Syksyl nähää taas!

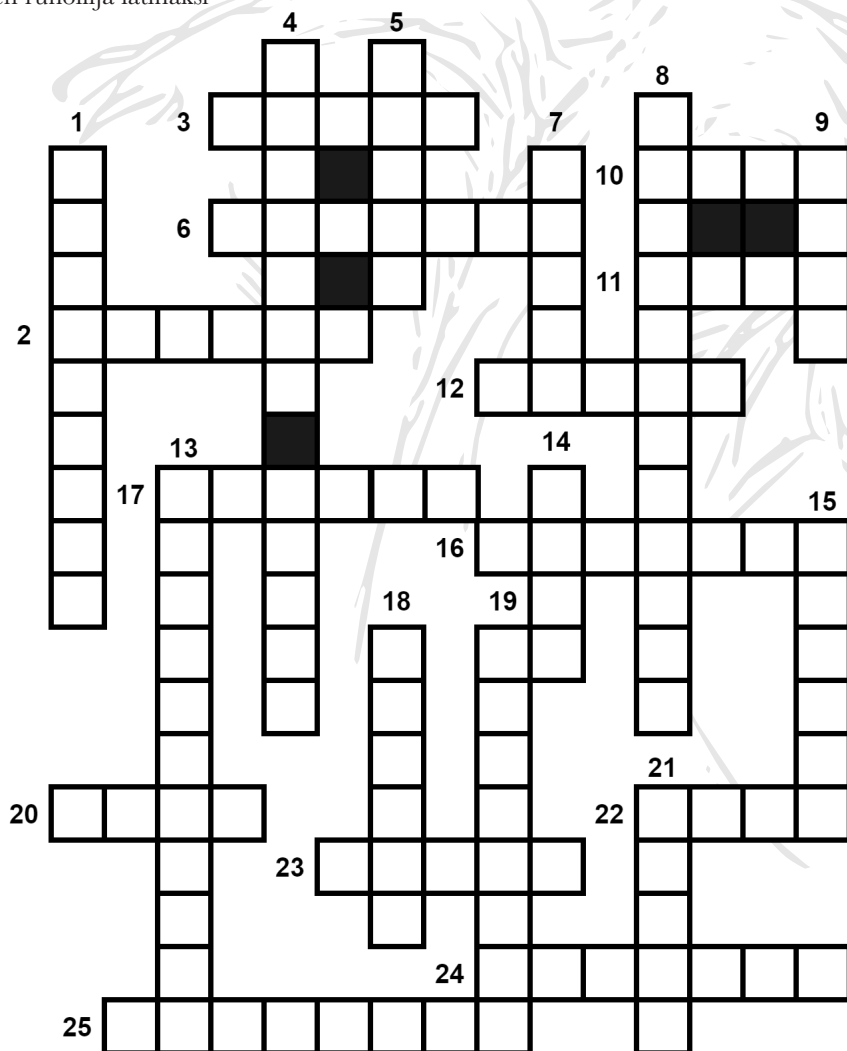

Kehotuksen kevättristikko

TEKIJÄ: JOHN HELIN

KUVITUS: NEA TENHUNEN

1. Paremman väen juoma
2. Comebackit
3. Kehotuksessa vierailtiin täällä
4. Käsissäsi
5. Platonisen rakkauden osoituksia
6. Eija Rannan tutkimuskohde
7. Etelä-Amerikan elukka
8. Päätöimittajalta
9. Olla aluillaan
10. -maa
11. Lyhyt ja vähäluminen
12. Eläköityvä Kehon proffa
13. Lehteä taittamassa
14. - ei lobu
15. Kreikkalainen runoilija latinaksi
16. Tyytymättömyyden osoitus
17. Lehteen ja viljelyyn
18. Torspon pelipaidat sponsassasi
19. Maailmanjärjestelmäteoriassa ja eduskunnassa
20. Vappujuoma
21. Valtiovarainministeri
22. Lapissa
23. Pikkurahat, joilla opiskelijoiden oletetaan elävän
24. Yhmujen kantakapakka
25. Hoasilla

Tiesitkö? Vastavalmistuneen yhteiskuntaosaajan palkka on

3 321 €/kk

YKAN jäsenenä pysyt
kärryillä yhteiskunta-
alasta ja pääset osaksi
yhteisöä, jonka kanssa
kasvaa ammattilaiseksi.

Vain
29 €
vuodessa

Liity yhteiskuntaosaajien
yhteisöön: yka.fi/liity

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry

Suomen
Yhteiskunta-alan
Ylioppilaat ry

